

13^E JAARGANG N^O 27 — 15 SEPT. 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

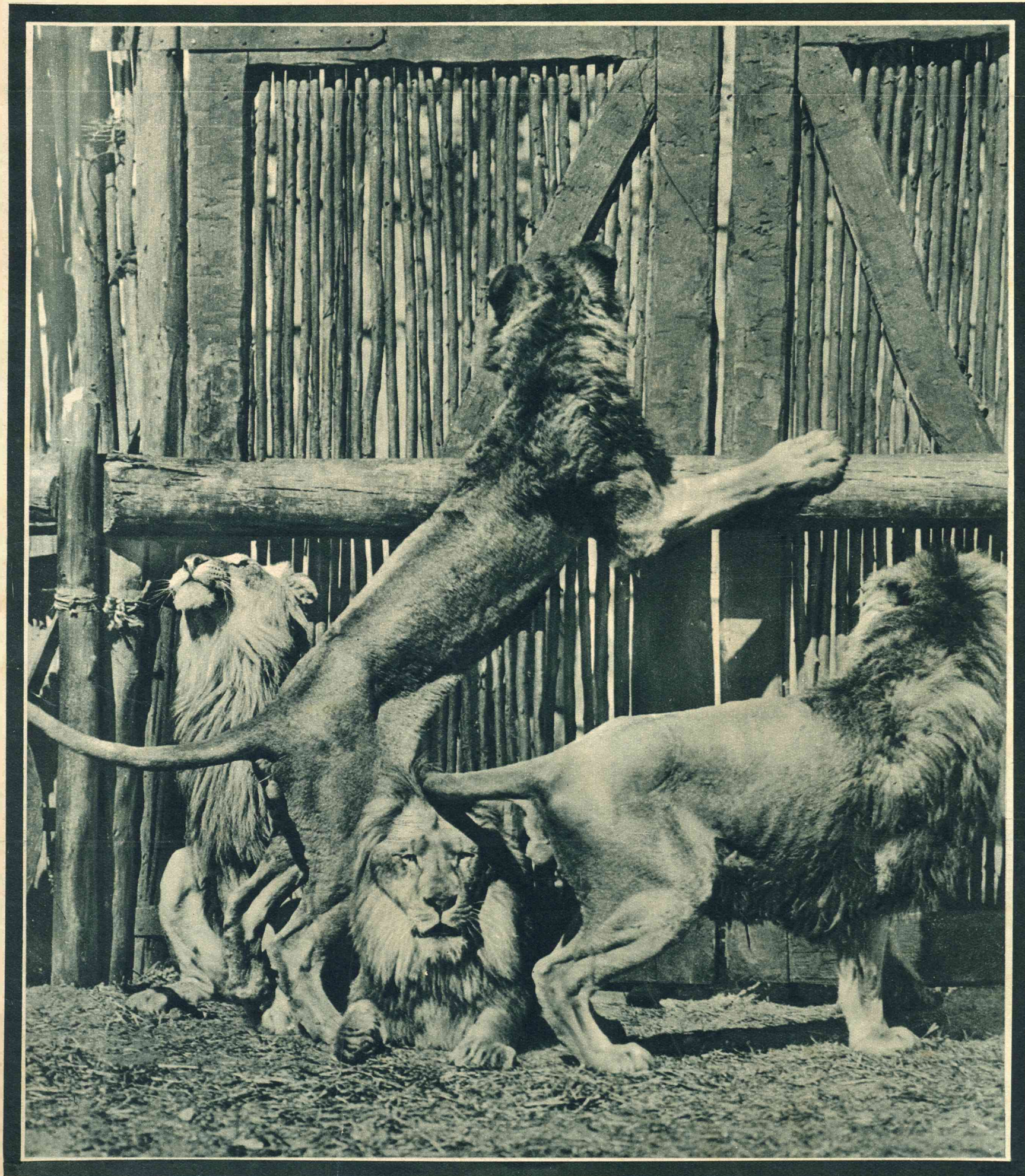
DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Gekooide Koningen.

(FOTO PARAMOUNT)

DE SCHERMER VIERT FEEST

Het driehonderdjarig bestaan van den Scherpolder is gevierd met een reeks feesten, welke onder begunstiging van heerlijk Septemberweer uitstekend zijn geslaagd.

De historische bruiloft, het aardige tooneelstuk „Tetjeroen te Schermerhorn", of „Een Noord-Hollandsche Vrijstersmarkt in 1696", de tentoon-

stellingen, hebben in de afgelopen week vele bezoekers uit Noord-Holland naar den jubilerenden polder doen stroomen. Het hoogtepunt was ongetwijfeld de Oud-Hollandsche bruiloft, zooals die ongeveer 75 jaar geleden op het platte land van Noord-Holland werd gehouden. Alleen was de tijdsduur toen heel wat langer. Onze voorouders zagen er niet tegen op, om 24 uur achter elkander feest te vieren! Bij deze gelegenheid pronkten de Schermerse vrouwen en meisjes met de jurken, kappen, bloed-

Bruid en bruidegom.

De ouders van de bruid en de ceremoniemeester.

Het wensche opzeggen was toen ook al een vast gebruik. Maar een microfoon (links) ontbrak.

Oud-Hollandsche boerendansen.

koralen en beugelfasschen van haar grootmoeders en overgrootmoeders. De mannen droegen het zwarte pak met korte broek en witte kousen en rookten uit lange Goudsche pijpen. De bruiloftsdisch was rijk bezet met Dikkertjeskoek, Jan Hagel, tulband, brood met braie vleisch, bessepent met rezainen en beskuit. Vroolijke dansen werden

Schermermeersche schoonen, gereed om in te schenken bij het: „En altijd heb je tierelier en altijd heb je dorst".

Overzicht van den bruiloftsdisch tijdens de toespraak van Gerbrand den ceremoniemeester.

De vrijsters komen ter markt. (Uit „Tetjeroen“.)

tijdens het feest uitgevoerd, ceremonie-meester en voorzanger deden zich op hun best kennen en lustig klonken de oude bruiloftsliedjes, waarvan wij er hier een afschrijven :

„Waarmee maken we Bruigom vet?
Met gemalen boonen,
Gemalen boonen, garstemeel,
Haal het sop maar door je keel,
Hupsa Keessie, hupsa Keessie,
Altijd heb je tierelier en altijd heb je dorst.
En kom, smeer nou je keel en kom, zalf nou je borst,
Altijd heb je tierelier en altijd heb je dorst.”

Tijdens de bruiloft werd opgevoerd het blijspel „Tetjeroen.” Deze eigenaam behoort aan een Amster-

Tetjeroen en Karel Vierhof met hun als vrouw verkleeden knecht Jan, op de vrijstersmarkt van Schermerhorn.

damschen grappenmaker die in de zeventiende eeuw in de hoofdstad zeer geliefd was. Tetjeroen komt met een van zijn vrienden Karel Vierhof naar Schermerhorn om dezen op de jaarlijksche vrijstersmarkt al-

Een scène uit Tetjeroen. — Brechtje van Douw, een oude vrijster, die 'jaar in jaar uit haar geluk komt beproeven.

daar het weeuwtje Maria Stein, die door andere aanbidders wordt lastig gevallen, tot vrouw te geven. Tal van verwikkelingen doen zich natuurlijk voorg, en 't einde is even natuurlijk bevredigend. Van de feesten en spelen hier een mooie fotoserie.

Een schouroe uit een boerderij van den Schermerpolder (historische tentoonstelling).

Artistiek Hollandsch en Fransch aardewerk en schenkkannen, eigendom van Schermerboeren (historische tentoonstelling).

De Koninginne-

Nu het 35-jarig Regeeringsjubileum van Hare Majesteit de Koningin overal in het land is gevierd geworden met welgemeende hulde-manifestaties, sprak het vanzelf, dat Amsterdam, waar Koningin Wilhelmina 9 September 1898 het bewind aanvaardde, niet achter zou willen blijven. Tijdens het jaarlijksch bezoek van de Koningin aan de hoofdstad werd Hare Majesteit op verschillende wijzen geeërd. Zeer geslaagd was o.a. het bloemencorso op den Dam, dat een schitterenden aanblik opleverde. Men heeft voorts in het Stadion aan onze Vorstin een grootsch eerbetoon bereid, waaraan weliswaar vertegenwoordigers uit alle provinciën deelnamen, doch waarin de hoofdstad toch het leeuwenaandeel had. Urenlang duurde het defilé van allerhande vereenigingen en corporatiën voorbij de koninklijke loge en men werd niet moe de jubileerende Landsvrouw toe te juichen. Lang na het vastgestelde uur bleven de duizenden nog langs trekken, zoodat de Koningin het

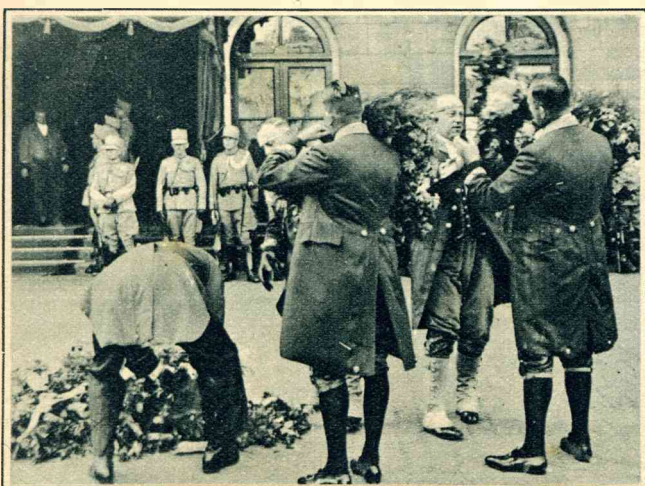

Aalsmeersche meisjes brengen H.M. de Koningin voor het paleis op den Dam hun bloemenhulde.

De Koningin maakte een kleine wandeling langs de auto's die aan het bloemencorso deelnamen en op de kleine steentjes stonden opgesteld.

Hare Majesteit in gesprek met een drietal deelnemers.

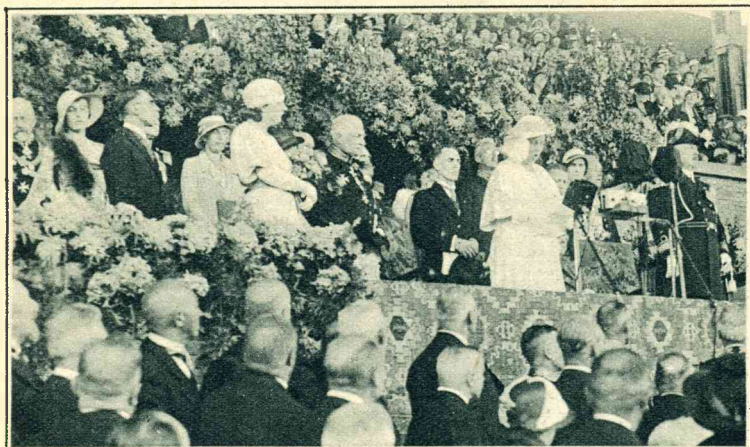
Lakeien droegen den aangeboden bloemenschat het paleis binnen.

Ook Prinses Juliana toonde veel belangstelling voor het bloemencorso.

Huldiging te Amsterdam

Stadion eerst verliet toen het al donker werd. De organisatoren van de Stadion-huldiging zullen zeker met voldoening op hun initiatief en op het feest zelve terugzien. Wij brengen hierbij een serie snapshots van de feestweek, welke onze lezers ongetwijfeld met genoegen zullen zien.

Koningin Wilhelmina richt zich in haar dankwoord tot Jong-Nederland.

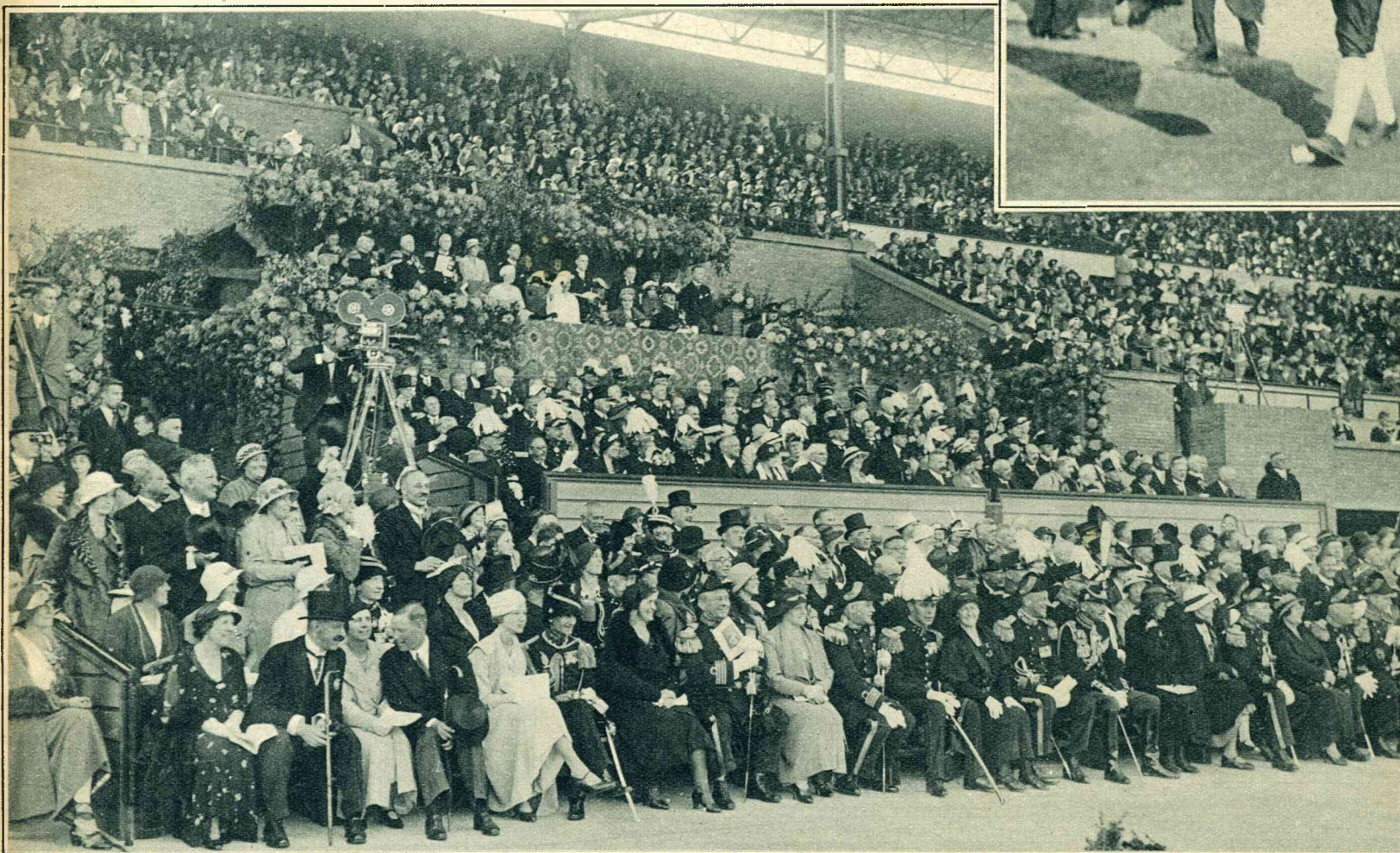
De entree der vendelzwaaiers.

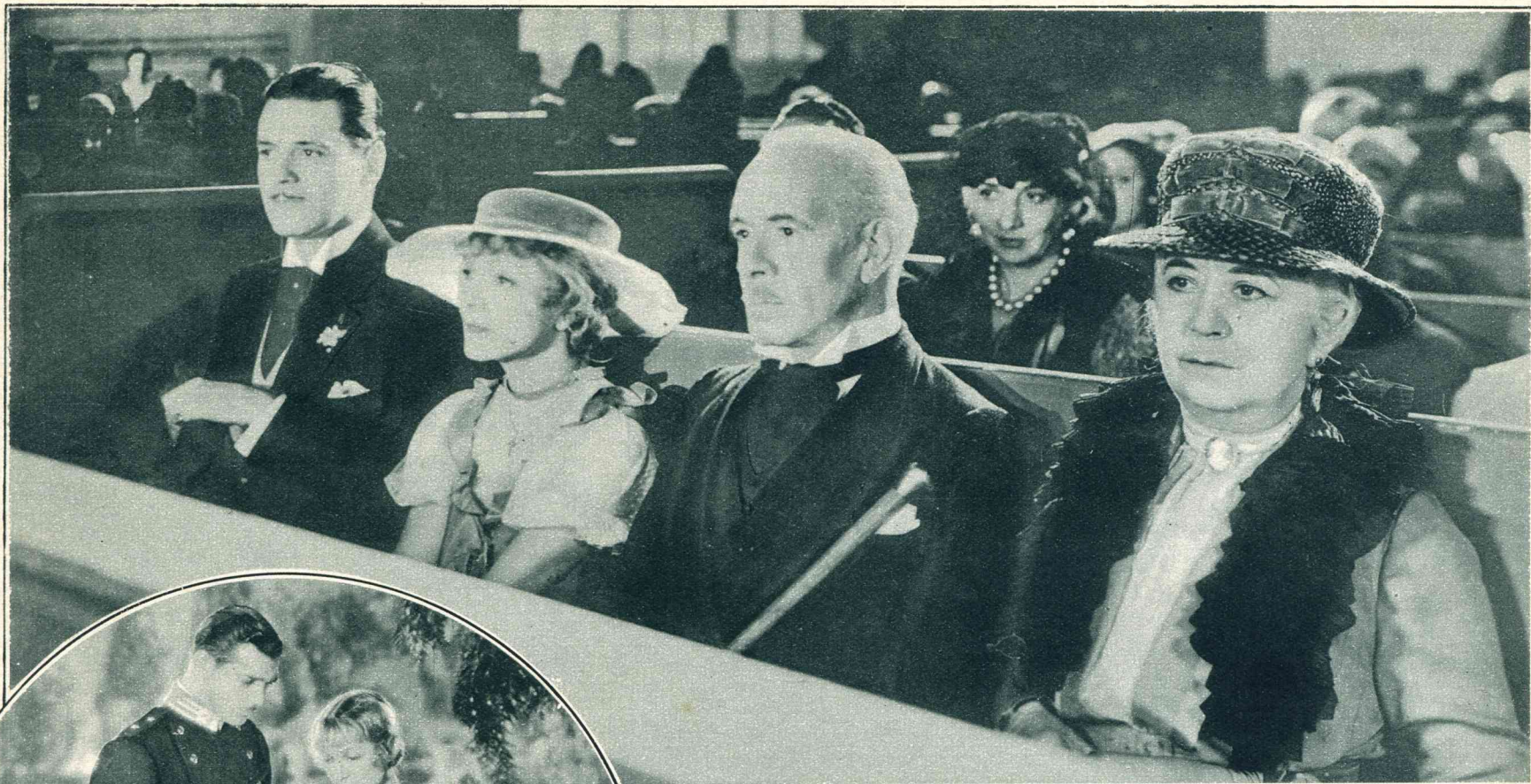
Een overzicht van de koninklijke loge en de eeretribune tijdens het defilé.

Enkelen uit duizenden: „Leve de Koningin.”

Een dansgroep onder leiding van mevr. Lili Green brengt den praalwagen binnen.

Angela luistert in de kerk naar de afkondiging van haar huwelijk

← In den paleistuin van Angela's vader bekent Giovanni zijn liefde.

Giovanni (Clark Gable) brengt Angela (Helen Hayes) na een geheime ontmoeting naar huis.

De film van „De Witte Non” is in ons land niet onbekend. Ze werd reeds jaren geleden voor het eerst vertoond en oogstte in breede kringen veel bijval en waardeering. Thans heeft de Metro Goldwyn Mayer naar hetzelfde gegeven een talkie vervaardigd.

Helen Hayes en Clark Gable, twee sterren aan het filmfirmament, vervullen in deze nieuwe productie op verdienstelijke wijze de hoofdrollen. De inhoud is ontroerend en

Angela ontvangt het kled van novice bij haar intrede in het klooster.

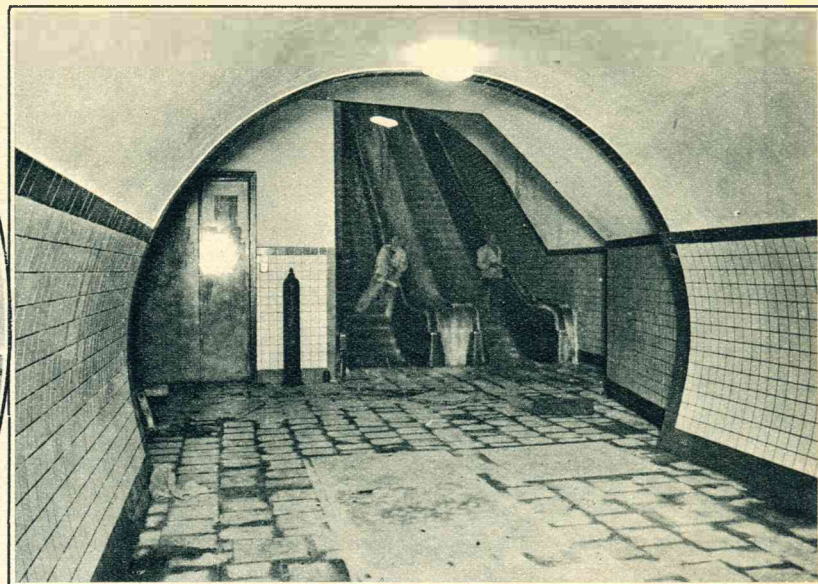

aan de verfilming van enkele gedeelten is bijzonder veel zorg besteed. Angela Chiaromonte (Helen Hayes) verbreekt te elfder ure haar verloofing met een jongen aristocraat ter wille van een Italiaanschen officier. Tegen den wil van haar vader gaat ze hem in de kazerne opzoeken en op weg terug komt haar auto in aanrijding met dien van haar vader. Hij sterft aan de verwondingen en Angela verkoopt al haar bezittingen om zijn schulden te betalen en neemt haar intrek in de eenvoudige woning van haar vroegere gouvernante. Hier vindt Giovanni haar op den dag dat hij naar het front moet vertrekken. Het meisje belooft op hem te zullen wachten, doch korten tijd daarna ontvangt ze het bericht dat haar verloofde gedurende een vlieggevecht door den vijand is neergeschoten. Ze gaat in het klooster van de Witte Zusters en legt na een proeftijd de gebruikelijke geloften af. De doodgewaande Giovanni — de Oostenrijkers hebben hem eenige jaren in krijgsgevangenschap gehouden — komt onverwacht terug en ontmoet zijn vroegere verloofde als pleegzuster in een hospitaal voor oorlogsgewonden. Angela weigert op zijn aandringen het klooster te verlaten. Het slot is tragisch: Giovanni wordt bij een luchtaanval zwaar verwond en sterft in tegenwoordigheid van Angela.

Toegang tot den voetgangerstunnel op de Sint Janskaai.

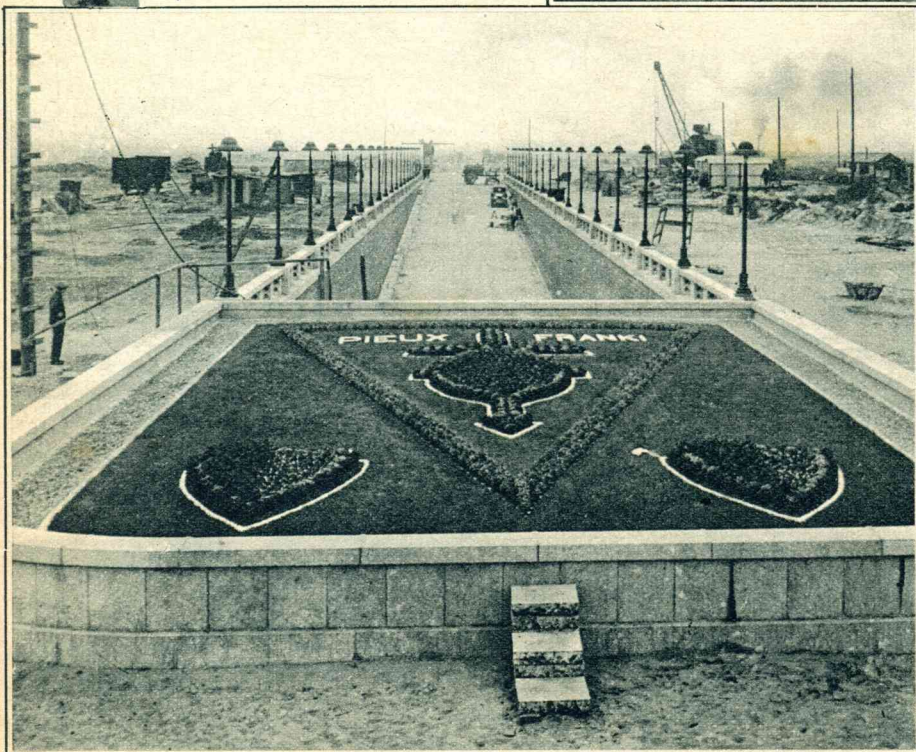
Roltrappen en liften brengen de voetgangers uit den tunnel naar de straat.

DE SCHELDETUNNEL TE ANTWERPEN

Zondag is te Antwerpen in tegenwoordigheid van de Belgische koningsfamilie de groote tunnel, die onder de Schelde doorloopt en de beide oevers verbindt, voor het verkeer opengesteld. De ingebruikneming van het machtige werk ging met verschillende feestelijkheden gepaard.

Doorkijk in den voertuigentunnel.

De afrit naar den voertuigentunnel op den linkeroever.

Koning Albert liet zich op den openingsdag de werklieden, die den tunnel boorden, voorstellen.

Rust op de Plassen.

(LOOSDRECHT)

HET TELEVISIE-DRAMA

DOOR
GEORGE F. WORTS

Pardon — kunt u me ook zeggen, hoe ik iemand kan vinden, die aan een krant is?" Deze vraag werd gesteld aan Leslie Bear, toen hij de straat uitkwam, waar ieder pand het bureau van een krant was; waar in de onderstukken der perceelen de persen snorden, en onder de daken de namen der kranten met groote letters zichzelf uitschreeuwden.

Leslie Bear lachte echter niet om de onnoozele vraag — hij glimlachte niet eens. Want de vraag werd gesteld met een ernst, die bijna tragisch aandeed, en — zij, die het vroeg, was een zeer knap meisje.

"'t Is hier in de buurt een heele toer, iemand te vinden, die niet aan een krant is," antwoordde hij met een zeer beheerscht gezicht. "Je struikelt hier over de directeuren en redacteuren en reporters en copyjongens en zetters. Wat was eigenlijk precies uw bedoeling?"

"Ik wou iemand hebben, die in de krant schrijft."

Leslie knikte een beetje vinnig.

"Jongedame," zei hij, "u kunt hier geen steen uit 'n raam gooien, of u raakt de hersens van iemand die in de krant schrijft. Ik boet zelf op die manier voor mijn zonden. Mijn hoekje van 't vagevuur is 't bureau van de Wereldpost — dat hoge gebouw links, dat vol gouden letters zit."

Er kwam een glans van dieper belangstelling in de groote blauwe oogen van het meisje.

"Dan ben ik blij, dat ik u getroffen heb!" riep zij uit. "Bent u de hoofdredacteur?"

Als een minder knap wezen die vraag gesteld had, was er een uitbarsting op gevolgd. Nu echter haalde Leslie alleen even zijn schouders op.

"Nog niet," zei hij. "Ik geloof niet, dat dat baantje me lijken zou. Ik schrijf liever over onopgehelderde moorden en verdachte brandjes. Had u misschien iets voor me vandaag?"

Leslie's poging om grappig te zijn, kreeg een verrassend antwoord. Het meisje gaf een ruk met het hoofd en een huivering ging door haar tenger figuurtje. Haar oogen werden wazig, en op zijn arm legde zij een hand, die beefde.

Ze fluisterde: "Ik wou u spreken... 't Is een kwestie van leven of dood! Kunnen we niet ergens heen gaan, waar niemand ons hoort?"

Leslie keek bedenkelijk.

"Er is een eindje verder een pleintje — met een plantsoentje in 't midden. Als we daar omheen loopen, langs 't hek..."

Het meisje knikte, en samen gingen zij naar het kalmste stukje van de zenuwachtige wijk. Het scheen het meisje moeite te kosten, te beginnen. Zij waren bijna het heele plantsoentje rond, vóór zij sprak.

"'t... 't Gaat om mijn vader," zei ze hortend. "Hij heeft pas een uitvinding voltooid, die een heele omwenteling zal brengen in de radio-wereld."

"O ja?" Leslie zei dit koel-beleefd. Hij had ondervinding van genieën, die op gratis reclame uit waren.

Het meisje scheen echter van zijn ongeloofvigheid niets te merken.

"Mijn vader stelt al jaren buitengewoon veel belang in televisie," ging zij voort, nu zonder haperen. "Eerst nam hij op de gewone manier proeven, alleen voor zijn eigen plezier, maar een half jaar geleden heeft hij een heel nieuwe methode gevonden, die verbazend goede resultaten gaf."

"U moet goed begrijpen, dat zijn systeem heel iets anders is dan de gewone televisie-toestellen, die er tot nu toe zijn uitgevonden. Vaders machine zit zoo eenvoudig in elkaar, dat ze haast niets duurder zou hoeven te komen dan een gewoon drielamps radio-toestel."

"Dat bedoelde ik zooveel, toen ik zei, dat er een omwenteling door zou komen in de radio-wereld. Voor 'n paar pond zullen de menschen niet alleen hooren, maar ook zien, wat er in heel Europa wordt uitgezonden — iedere huiskamer wordt een bioscoop, als ze maar even een knopje omdraaien."

"Heeft uw vader die uitvinding klaar?" vroeg de journalist snel.

"Heelemaal af — 't werkt prachtig," zei het meisje.

Leslie Bear begon zachtjes te fluiten.

"Dat kan prettig worden voor de film-industrie," riep hij uit. "Als de menschen hun film thuis krijgen, gaan ze heusch niet voor een bioscoop in de rij staan."

Het meisje haalde onverschillig haar schouders op.

"Dat brengt de vooruitgang nu eenmaal mee," zei ze. "Toen de geluidsfilm in de wereld kwam, hadden de makers ook geen medelijden met de spelers en fabrikanten van de stomme film."

"Dat is zoo," gaf Leslie nadenkend toe. "Bestaande belangen moeten wijken voor het nieuwe, dat beter is."

"Maar als er nu eens een groep belanghebbenden besloten heeft, niet te wijken?" zei het meisje langzaam.

"Als er patent op de uitvinding is, kunnen zij die niet tegenhouden!"

"Maar vóór 't zoover is, kunnen ze de teekeningen stelen en den uitvinder vermoorden!"

Leslie knipperde met zijn oogen, om niet te laten merken, hoe zij fonkelden van begeerigheid. Zijn ochtend scheen toch niet heelemaal verknoeid te zijn.

"Hebben ze uw vader bedreigd?"

"Veel erger!" Haar oogen werden hard als staal. "Er zijn al drie aanslagen op hem gepleegd. Het zou den vierden keer wel eens kunnen lukken. Daar moeten we vóór zijn. En daarom ben ik naar u toe gekomen."

Leslie Bear had een hoog idee van de macht der pers, maar nu schudde hij toch twijfelachtig het hoofd.

"U had beter naar de politie kunnen gaan," zei hij. "Zal ik u voorstellen aan een inspecteur van de recherche? U vertelt hem de heele geschiedenis, en..."

"En hij lacht me uit, en wijst me beleefd de deur!" zei haar stem, bijna sissend. "Nee, ik heb al meer dan genoeg van de politie. Die slimmeriken hebben me kalm verteld, dat die aanslagen op mijn vader niets waren dan ongelukjes. Ik weet wel, dat 't ongelukken léken — daarom is 't juist zoo gevaarlijk!"

"Maar lieve juffrouw," zei Leslie, "al ben ik nog zoo dankbaar voor uw vertrouwen, ik weet niet, wat ik zou kunnen doen..."

"U kunt dat gemeene plan in uw krant aan de kaak stellen en in de kiem verstikken!" was het verbazingwekkende antwoord.

"Misschien wel," zei Leslie. "Maar dan was ik meteen óók in de kiem verstikt! Weet u, dat er een wet bestaat tegen smaad en laster? Ik kan mijn vingers wel eens branden, maar ik brand niet graag weg. Als ik eens met uw vader praatte... Misschien vinden we er iets anders op."

Het meisje schudde echter beslist het hoofd.

"Ik denk niet, dat dat gaat. Vader is vreeselijk teruggetrokken, sinds hij aan die uitvinding bezig is. Hij zal absoluut weigeren, er met een vreemde over te spreken... of..." Opeens klaarde haar gezicht op, en snel ging zij voort: "Ik heb een idee — een prachtige! Vader zou een demonstratie van zijn uitvinding geven voor een paar vertegenwoordigers van een groote maatschappij in Amerika. Als 't hun beviel; zouden ze de exploitatierechten koopen. Komt u er bij als vertegenwoordiger van de pers!"

"Dan kan ik daar zeker met uw vader kennis maken?"

Het meisje schudde het hoofd.

"Vader is er natuurlijk niet bij," antwoordde ze ietwat ongeduldig. "Hij moet den zender bedienen — bij ons thuis in Surrey. Het ontvang-toestel wordt op een kamer in een der groote hotels gezet. Maar vader zal zich op het doek vertoonen, en een korte uiteenzetting van zijn vinding geven."

"Hm," zei Leslie met een ernstig gezicht. "En wanneer zal dat gebeuren?"

"Dat zou morgenavond gebeuren," zei ze. "Maar ik ben erg bang, dat mijn vader vóór dien tijd al

dood zal zijn!" Haar stem klonk ontzettend kalm en zij was lijkbleek. "Het oogenblik, dat hij de bruikbaarheid van zijn televisior bewijst — dat zal zijn laatste oogenblik zijn."

"Uw vader schijnt erg dapper, of erg koppig, of erg onnoozel te zijn," merkte de verslaggever droogjes op.

"Hij is alle drie tegelijk! Hij wil naar geen rede luisteren. Hij wil geen voorzorgen nemen. Hij weigert zelfs, de demonstratie uit te stellen, tot het zendtoestel ergens verborgen kan worden, waar zijn vijanden hem niet zullen vinden. Ik heb gesmeekt — ik heb op alle manieren geredeneerd — maar hij is vastbesloten, de risico van die ontzettende proef te nemen."

"Dan zie ik niet in, wat ik zou kunnen doen," zei de journalist schouderophalend.

Hij zag haar het hoofd opheffen op een bijna uitdagende manier. De oogen, waarmee zij hem aankeek, brandden koortsachtig.

"U hebt niet den moed, om de vijanden van mijn vader aan de kaak te stellen, zoolang hij nog leeft," zei ze met een stem, die trilde van toorn. "Misschien vlast u al op de glorie, zijn moordenaar aan te kunnen wijzen, als hij dood is!"

Met een gezicht, waaruit niets op te maken viel, koos Leslie een sigaret uit zijn koker en streek hij een lucifer aan.

"Als ik maar één kans op de duizend zie, om iets goeds te grijpen, sla ik toe," zei hij, op een toon van koelbloedige tevredenheid. "U kunt er gerust op rekenen, juffrouw — als er morgenavond wat van belang gebeurt, zal ik over die uitvinding van uw vader met koeien van letters ophakken, dat de wereld er van staat te kijken."

Den volgende avond om acht uur waren er vier mannen en een jong meisje bijeen in een kamer van het Temple-hotel. Het vertrek was zoogenaamd voor een dinertje besproken, maar eten had men alleen voor den vorm gedaan. Eerst toen de kellers weer afgeruimd hadden, kreeg de avond zijn eigenlijke beteekenis.

Kenneth A. Sheldon, de beroemde directeur van de nog beroemde radio-maatschappij aan den overkant van den oceaan, stond langzaam op en overzag het gezelschap. Hij was zeerforsch gebouwd en zijn rond, gladgeschoren gezicht zag er gewoonlijk zoo rundachtig voldaan uit, dat vreemden allicht zijn geestesgaven onderschatten — en daar dan later de schadelijke gevolgen van ondervonden.

"Zoo, dames en heeren — u zult 't wel met me eens zijn, dat de voorstelling nu wel zachtjesaan beginnen kan," zei hij kalm, maar zeer duidelijk. "Ik hoef niet lang te praten. We weten allemaal, waar we voor hier zijn, en —" hij zweeg even en keek het meisje aan — "en juffrouw Dare weet 't ook. We gaan zien, of we zaken kunnen doen — de grootste zaken, die ik nog ooit bij de hand heb gehad. Uw pa, de professor, wenscht betaling in contanten. Nu, ik heb de contanten hier in mijn zak. Maar eerst wilden ik en mijn mede-directeur graag zien, wat we koopen."

"Dat spreekt vanzelf, meneer Sheldon."

Leslie Bear, gezeten in het donkerste hoekje, dat hij had kunnen vinden, keek het meisje in 't gezicht, terwijl zij sprak. Eén van tweeën: of haar vrees was geluwd, of zij wist die op bewonderenswaardige wijze onder bedwang te houden. Zij glimlachte kalm, vertrouwend, en haar stem beefde niet.

Even voelde Leslie een zekere ongerustheid om die veranderde houding. Had zij gisteren tooneel gespeeld, of deed zij het nu? De schrandere journalist, die groot ging op zijn menschenkennis, moest zichzelf toegeven, dat hij er geen wijs uit kon worden.

Intusschen was juffrouw Dare opgestaan en naar een hoek van de kamer gelopen. Daarna ging zij terug naar haar plaats aan het hoofd van de tafel, een met leer overtrokken doos dragend, zowat even groot als een kleine handkoffer.

"Dit, heeren, is de nieuwe Dare-televisor," zei ze met zakelijke kalmte. "Het is een tamelijk klein toestel, zooals u ziet, makkelijk te vervoeren."

Kenneth A. Sheldon liet een geluid hooren, dat verbazing of bewondering beteekenen kon, of allebei.

„Ai! Klein is 't wel!” riep hij uit, zich voorover buigend om door zijn hoornen bril het apparaat te bekijken. „Is er verder niets bij?”

„Zoals de televisior hier staat, is hij compleet,” verklaarde het meisje rustig.

„Dan neem ik mijn hoed af voor uw papa — dan is hij de grootste uitvinder sinds Edison — als 't machientje werkt!” eindigde hij met een grijns.

„Dat zullen we nu wel gauw merken.” De man met het donkere, arend-achtige gezicht, die dit zei, was Heinrich Bauzer, technisch directeur van de Sheldon-maatschappij. Hij gaf zich geen moeite, om zijn belangstelling te verhelen, toen hij naar den televisior keek. „Ik zou er een mooi ding voor over hebben, om eens in die tooverdoos te mogen kijken,” ging hij voort.

„Met een zwak lachje wees Ellen Dare naar het rondje van roode lak, dat het slot van het kistje overdekte.

„We zijn overeengekomen, dat dit zegel niet verbroken zou worden, vóór u mijn vaders uitvinding gekocht had.”

„En als we die nu eens niet koopen?” vroeg Sheldon.

Het meisje trok even haar schouders op.

„De heeren moeten zelf weten, wat hun past,” zei ze bijna onverschillig. „Er komen allicht andere gegadigden op de markt, als de kranten verslag geven van deze demonstratie.”

„Wát zegt u?” Sheldon's bleek gezicht werd rood van kwaadheid, toen hij die woorden uitstiet.

„Ik dacht, dat deze proef geheim zou blijven?”

„Het zal ook een geheim blijven — als u den koop sluit onmiddellijk na de demonstratie,” antwoordde Ellen Dare volkomen bedaard. „Maar als u niet koopt, kunt u 't slecht kwalijk nemen, dat mijn vader naar een anderen kooper uitziet, is 't niet zoo? Met zwijgen kan men tegenwoordig geen zaken doen. Trouwens, er zijn nog wel andere branches dan de radio, die in vaders uitvinding belang stellen.”

Kenneth Sheldon bewoog langzaam zijn groote hoofd.

„Begrijp ik, jongedame. U bedoelt zeker de film-fabrikanten? Dan hebt u 't nog niet zoo ver mis. 't Zal hun best een millioentje waard zijn, om dien nieuwen televisior van de markt af te houden.”

Hij keek met een scherp blik de andere aanwezigen aan. „De filmfabrieken stellen waarschijnlijk precies evenveel belang in 't slagen of mislukken van deze uitvinding als wij — misschien nog meer. Mag ik vragen, of de heeren uit Hollywood komen?”

Zijn oogen bleven met een vragenden blik rusten op het gezicht van Leslie Bear.

„Onschuldig!” verklaarde Leslie, terwijl hij lachend opstond. „Ik ben een arme, maar min of meer eerlijke verslaggever van de Wereldpost.”

„Een persmuskiet?” riep Sheldon minachtend. „Wat moet u hier dan?”

„Dat zit ik mezelf ook al een paar uur af te vragen,” antwoordde Leslie onverstoorde.

„We zitten allemaal te wachten, tot de voorstelling begint.”

Dit werd gezegd door Edward Burnham, de zoogenaamde Mussolini der film, de man, die heele firmamenten „sterren” van allerlei grootte had ontdekt en doen verduisteren.

Hij was schrander, en, als men zijn vijanden gelooven wou, gewetenloos. Hij had de groote mogelijkheden der filmkunst gezien, toen de eerste machines met hun ruige, flikkerende producten nog niet veel meer waren dan wetenschappelijk speelgoed.

Nu was Burnham tachtig, maar zijn schranderheid was nog even groot als vroeger; hij had aanstands begrepen, dat de geboorte der goedkope televisie den dood zou beteekenen voor de groote ondernemingen, die hij leidde.

Leslie Bear was nu één en al belangstelling. Er werd hier een groote strijd gestreden! De spanning in de atmosfeer was voelbaar, toen de ingenieur met het donkere gezicht zich overboog en Sheldon iets influisterde.

„Wat krijgen we nu?” vroeg de radio-koning, met een vinnigen blik naar Edward Burnham. „Ik dacht, dat ik een radio-demonstratie kwam bijwonen, maar ik schijn in een veilingzaal verdwaaald te zijn. Juffrouw Dare, er zijn hier menschen in de kamer, die er een aardig sommetje voor over zouden hebben, om de uitvinding van uw vader ergens heen te krijgen, waar 't nog veel heeter is dan in Hollywood — al begint 't met dezelfde letter. Wanneer begint 't bieden?”

„'t Kan wel heelmaal niet beginnen.” Edward Burnham keek zijn tegenstander aan met een lachje van knorrige vrolijkheid. „Voorzover we op 't oogenblik weten, kan die machine wel geen cent waard zijn, laat staan millioen dollars. En met praten worden we niets wijzer. Dus als 't u 't zelfde is, juffrouw, zou ik voorstellen, dat u 't dingetje nu maar aanzette.”

„Lijkt mij ook 't beste,” zei Sheldon.

Ellen Dare knikte.

„Wilt u zoo goed zijn, even 't licht uit te doen?” zei ze tot Leslie. Een seconde later lag het vertrek in duisternis.

Maar slechts voor een oogenblik. Er kwam een zacht klikje, gevolgd door het gespin van een fijne machine, die liep — en de voorzijde van de kist werd helder verlicht.

Een zacht geroep van belangstellende verbazing steeg op uit het groepje toeschouwers, dat begeerig den hals rekte, om beter te zien. Afgezien van het feit, dat wit en zwart de eenige kleuren bleven, geleek het beeld, dat zich op het rechthoekige matglas vertoonde, verrassend veel op het beeldje, dat men in den zoeker van een foto-camera ziet.

Het was scherp als de beste foto, en het toonde, op een vlak van twintig bij dertig centimeter ongeveer, het interieur van een goed ingerichte bibliotheek.

Op een leunstoel in 't midden zat de tengere figuur van een ouden man met zilverwit lang haar en een puntbaard. Zijn gezicht was half afgewend, en zijn blik was gevestigd op de draaischijven van

een toestel, dat veel leek op den televisior, waaruit nu zijn beeltenis te voorschijn kwam.

Zijn lange, gevoelige vingers draaiden nog aan de breede, ebonieten knoppen, alsof hij juist klaar was met afstemmen op de juiste golflengte.

„Heeren, mag ik u voorstellen mijn vader, professor Douglas Dare,” klonk uit het donker de stem van het meisje op een toon van trotschen triomf.

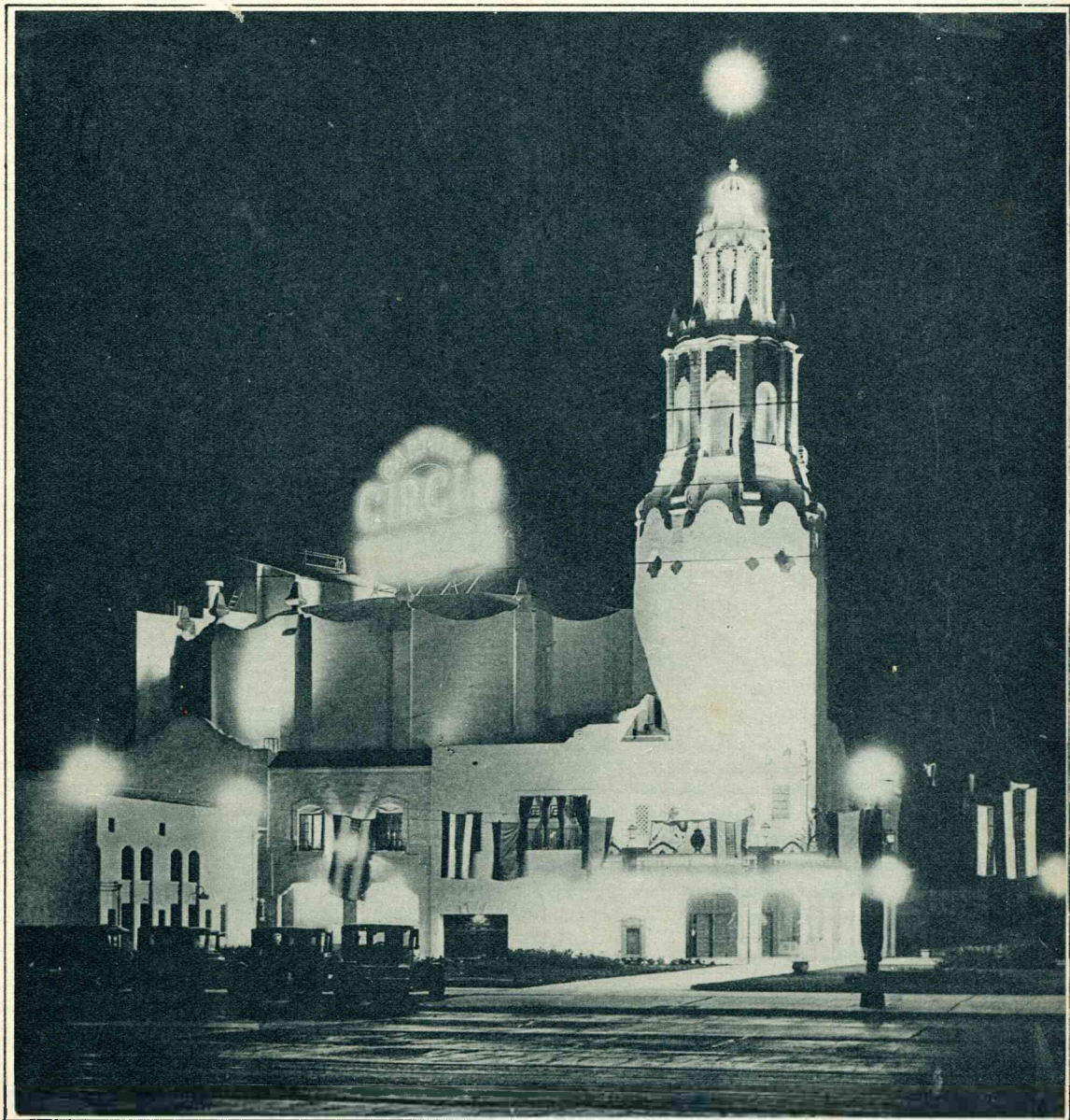
Op dat oogenblik, zoo stipt, alsof het een antwoord was op de woorden van het meisje, stond de figuur op het glazen doek langzaam op en boog voor de toeschouwers.

„Goeden avond, heeren!” groette hij met een stem, die wel afgemeten en scherp klonk, maar slechts weinig luider dan een normaal spreekgeluid. „U zult mij wel niet beschuldigen van al te groote zelfverheffing, als ik u zeg, dat de uitvinding, waarvan u op het oogenblik het succes constateert, een mijlpaal is in de geschiedenis der draadlooze telegrafie.

„Ik verbeeld mij niet, een baanbreker te zijn op het veld van onderzoek, waarop ik de laatste jaren ben werkzaam geweest. Iets nieuws is de televisie niet. Er bestaan misschien toestellen — al heb ik er nog nooit een gezien — die evenveel bereiken, als ik meen met mijn vinding bereikt te hebben.

„Maar één ding durf ik wel te zeggen: de apparaten, die reeds in den handel zijn gebracht, zijn stuk voor stuk technisch zeer ingewikkeld, en daardoor natuurlijk buitensporig duur. Mijn televisior is geen van beide. Bij fabricatie in 't groot, met een behoorlijk percentage voor reclame en winst, kan een toestel, zooals u er nu een ziet werken, geleverd worden voor nog geen twintig pond sterling.

„Ik zal wel niet lang hoeven te redeneeren, om u te overtuigen, dat mijn televisior een omwenteling zal veroorzaken in de radio-ontvangst. Het publiek zal de voorstellingen, die zij thuis in hun stoel bijwonen, voortaan niet alleen hooren, maar ook zien.

Illuminatie in filmland: het fantastische Carthay Circle Theater, een der filmpaleizen van Hollywood.

Illuminatie in filmland: het raadhuis van Los Angeles op een plechtigen feestavond.

„Binnen enkele maanden zullen de tegenwoordige hoor-toestellen precies zoo verouderd zijn, als op 't oogenblik de allereerste kristal-toestellen. Actuele gebeurtenissen en officieele plechtigheden zullen voortaan niet meer gefilmd behoeven te worden, om voor de niet-aanwezigen zichtbaar te worden gemaakt.

„De regelrechte televisie zal iedereen in staat stellen, getuige te zijn van alle belangrijke gebeurtenissen, die vooruit zijn vastgesteld; kennis te maken met interessante en beroemde personen; bij groote sportfeiten tegenwoordig te zijn; en de voorstellingen en concerten in ieder theater bij te wonen.

„Er hoeven geen dure reizen meer gemaakt te worden, om de schoonheid van andere landen of het leven in vreemde steden te kunnen zien. De pracht van het Oosten, de ernstige schoonheid van de sneeuwgebergten, het weelderige groen der tropische wouden, de grimmige grootsheid van de poolgebieden, het wordt alles bereikbaar voor den man, die thuis blijft, door het omdraaien van een knop.

„Het is waarschijnlijk overbodig en ook aanmatigend, uit te weiden over de economische veranderingen, die door mijn televisior veroorzaakt zullen worden. Helaas brengt iedere verdere stap op den weg van den vooruitgang den ondergang mee van een systeem, waarop tot dan toe niets aan te merken viel. De postwagens zijn verdrongen door de spoorwegen, de spoorwegen kreunen nu onder de concurrentie der motor-rijtuigen.

„Ik ben mij volkomen bewust, dat ik, als uitvinder van dit apparaat, mij tot vijand heb gemaakt een heel leger van film-fabrikanten, film-artisten, fotografen en andere goede werkers, wier diensten op de arbeidsmarkt geen waarde meer zullen hebben.

„Maar, heeren, de prijs van den vooruitgang moet altijd betaald worden — door wie dan ook...”

Zonder geluid, zonder waarschuwing werd de deur achter het beeld van den spreker langzaam opengeduwde. Een man, van het haar tot de kin gemaskerd, kwam met een snellen stap de biblio-

theek binnen. Een dun straaltje vuur sprong uit een revolver, die hij in de uitgestrekte hand hield. Een geluid als een zweeps slag maakte een einde aan de redevoering van den professor.

Een onderdeel van een seconde bleef de oude man nog, wankelend, op de been, en toen hij zich omkeerde schoot de moordenaar nog eens.

Zonder geluid te geven viel Douglas Dare slap voorover op de tafel, waar het zend-apparaat op stond. Met den slag van zijn val verdween het beeld, alsof er een oog werd dichtgedaan.

Minuten lang heerschte er ontsteltenis en verbazing in de nog duistere kamer.

„Allemachtig — doodgeschoten!” riep de neustem van Kenneth Sheldon, nu bijna onherkenbaar van woede en teleurstelling. „Als ik wist, wie daar achter zit...”

„Dat gemaskerde ventje kon aardig met z'n pistool terecht,” zei Burnham zonder eenige ontroering. „De knapste schutter uit Chicago had 't hem niet kunnen verbeteren.”

„Schrijf hem een getuigschrift!” snauwde Sheldon, met een stem, zoo strak als een gespannen snaar. „Ik heb zoo'n idee, dat u zijn naam en adres weet.”

Burnham liet een luiden lach hooren, die niet vroolijk klonk.

„Hoor eens, Sheldon, ik heb 't mijn leven lang zonder moorden af gekund — ik begin er op mijn ouden dag ook niet mee.”

„O nee?” spotte de stem van den radio-magnaat door het donker. „Ik heb u anders nog niet hooren huilen over den dood van den man, die u haast in den grond had geboord!”

Onderwijl had Leslie Bear voortdurend staan tasten naar den lichtschakelaar. Zijn hersenen werkten intusschen met bliksemsnelheid.

Zelfs bij den eersten verdoovenden schok om het tragische einde der beeldzending, had hij opgemerkt, dat er niet het minste geluid van

schrik of smart gekomen was van de dochter van het slachtoffer der misdaad, die zij op het beeldvlak hadden zien gebeuren. Maar toen zijn vingers eindelijk den knop hadden gevonden en omgedraaid, werd de reden van die onnatuurlijke stilte hem duidelijk.

In het stralende licht, dat nu de kamer vulde, was geen Ellen Dare te zien. Zij was verdwenen, in de duisternis en de verwarringstil weggeglipt. En ook het kistje met den verwonderlijk goedkoopsten televisior was verdwenen.

Burnham en Sheldon, die zich klaar schenen te houden om elkaar te lijf te gaan, voelden hun toorn wegvagen door een golf van verbazing.

„Waar is 't meisje?” snauwde de een. „Waar is de machine?” vroeg de ander, naar de leegte tafel starend.

„Waar is uw geld?” vroeg Leslie Bear, met een wrang lachje. „Zoekt u allebei uw zakken maar eens na.”

Twee handen gingen woest in twee zakken. Twee stemmen verhieven zich in woede:

„Weg!”

„Gestolen!”

„Honderd mille... honderdduizend dollar!”

„Ze eischte absoluut, dat we contant geld mee zouden brengen!” kreunde Sheldon, en hij sloeg zich met zijn vuist tegen 't voorhoofd. „Het was een valstrik... ik had 't moeten begrijpen... dat meisje...”

„Is Grijpvinger Minn, alias de Mooie Sliert, alias nog 'n stuk of tien namen,” vertelde de misdaad-verslaggever doodbedaad. „Een handige zakkenrolster, die alleen maar werkt, als er wat van belang te halen is. En de eerbiedwaardige professor Dare, met zijn zilveren pruik, is Linke Broome, meer-malen veroordeeld wegens flesschentrekkerij, en zijn wonderbare nieuwe televisior is een gewone klankfilm, die machinaal in een doosje afliep. Het drama was een truc, om u van uw stuk te brengen, en de snelvingerige dame gelegenheid te geven, haar slag te slaan. Handig, hè?”

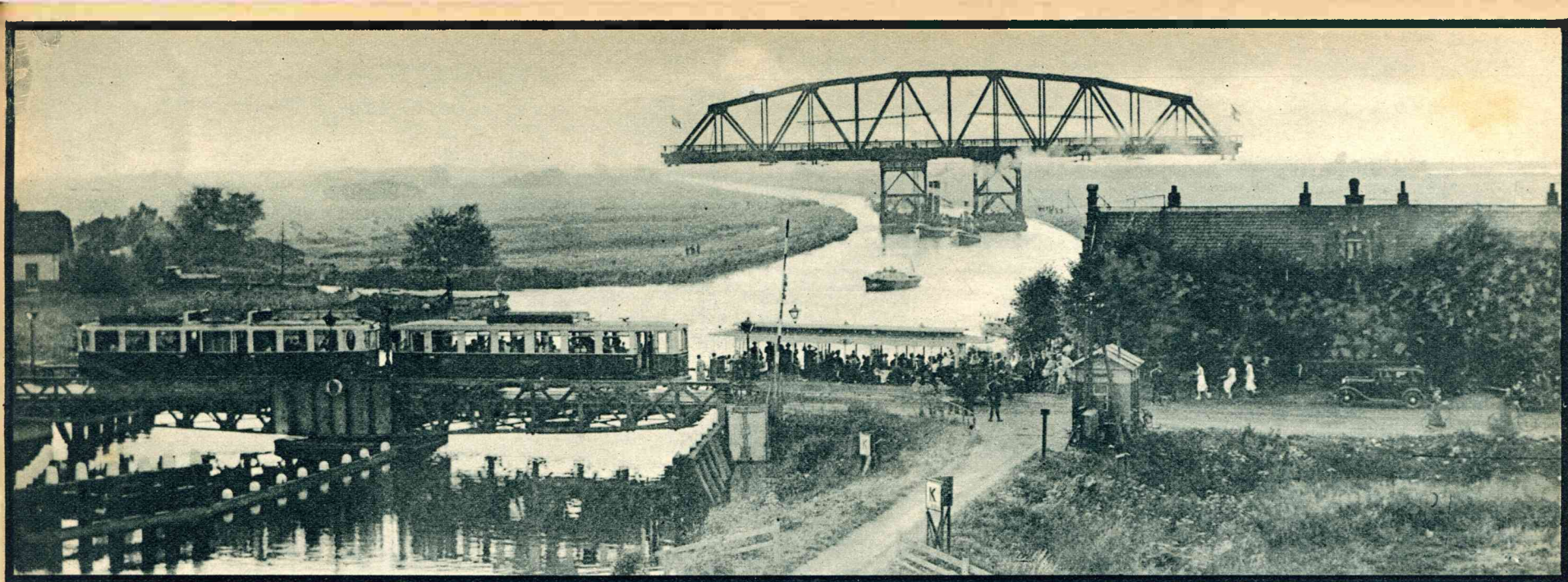
Sheldon's oogen puilden uit, zijn gezicht was paarsig rood.

„Dus u wist van 't begin af, dat 't bedrog was?” vroeg hij.

De journalist knikte.

„Ik voelde 't direct, toen ze met een onschuldig gezicht doodnonnozel in de krantenbuurt kwam vragen, waar ze een krantenmensch kon vinden,” antwoordde hij glimlachend. „Het spel leek echter als er een journalist bij was — en ik heb me laten nemen, omdat ik een hoofd-inspecteur van de recherche ken, die 't stelletje dolgraag wou knippen.

„De Linke is al een paar uur geleden gearresteerd, en aangezien inspecteur Donalds zijn mannetjes in de gang bij deze kamer had geposteerd, moegen we aannemen, dat de schoone maagd nu op weg is naar een hokje met tralies. Als de heeren mee willen gaan, kunnen ze hun eigendom identificeren. En als u me dan onderweg een beetje vertelt over uw leven en zoo, zal ik dat opnemen in 't artikeltje, waar ik de lezers van de Wereldpost op hoop te vergasten. En rekent u maar gerust, dat dat stukje niet op de achterste bladzijde terecht komt!”

Daar komt de nieuwe brug!

De Merwede-brug wordt in gebruik genomen.

Een zucht van verlichting wordt geslaakt door een leger automobilisten; door de duizenden autobestuurders, die 't zij dagelijks dan wel minder regelmatig, hun weg moeten nemen langs den Rijksweg Amsterdam—'t Gooi via Muiden en op dien weg zoo vaak het hek voor den neus hebben gekregen, wanneer de drukke scheepvaart door het Merwedekanaal het opendraaien der brug bij den ouden Muiderstraatweg noodzakelijk maakte.

Een zucht van verlichting... Want het trotse gevaarte, dat nu ongeveer 6 weken het Merwedekanaal daar ter plaatse overbruggt, kan, thans in gebruik worden genomen. Wel valt er hier en daar nog een kleinigheid te doen — in technische kringen noemt men een kleinigheid, wat voor den leek maanden werk zou schijnen — maar voor de automobilisten en overige bestuurders van voertuigen is de weg vrij!

De enorme betonnen viaducten, die imposante ijzeren Kanaalbrug mogen bereiden worden en bij het passeeren van die nieuwe overbrugging zullen de veelgeplaagde automobilisten nog menigen blik werpen naar de oude brug, die daar even verder „in die diepte" ligt, en die zoo talloze malen aanleiding gaf tot klaagliederen. Heeft niet de heer Van Luypen, de Rijkshavenmeester te Utrecht, onlangs nog medegedeeld, dat die oude kanaalbrug ongeveer honderd maal per dag geopend moest worden, en dat, wanneer men voor elke maal, dat de brug werd opengedraaid, een tijdruimte begrootte van 7½ minuut, die brug per dag ongeveer.... een halven dag

verkeers-stremming veroorzaakte? Waarlijk, er was dus wel reden tot klagen, maar thans wordt het boek der klaagliederen gesloten, want de laatste schakel in de groote verkeersketen, welke Amsterdam met Amersfoort verbindt, is thans gereed gekomen, waarmede tegelijkertijd het laatste der verkeersobstakels op dien belangrijke verkeersweg is weggenomen.

Wij zeggen: het laatste verkeersobstakel. Want er zijn er meerdere geweest, al gaat het daarmee als met zooveel dat ons overlast veroorzaakt; zodra het uit den weg is geruimd, zijn wij geneigd — en gelukkig maar! — het te vergeten, er geen aandacht meer aan te wijden. Zoo is het ook gegaan met de andere verkeersobstakels tusschen de hoofdstad en de voornaamste plaats in Gooi en Eemland. Wij mogen herinneren

lijks bespeurt, dat men over een brug rijdt.

Dan was er de nauwe trechter, waar het snelverkeer werd saamgeperst, om den Naarderstraatweg te kunnen bereiken. Dat goede oude stadje Muiden, met zijn smalle, ja wel zeer smalle straten en straatjes.

Waarop fietsers, voetgangers en 't snelverkeer moesten wachten

Automobilistenleed voor de oude Merwedebrug.

aan den spoor-overweg tusschen Diemen en het Merwedekanaal, waarvoor het uitnemende viaduct in de plaats is gekomen; onze gedachten gaan terug naar de oude Vinkenbrug.... weet ge 't nog, lezer, dat onbeholpen bruggetje over de oude Muidervaart, waar de stoomtram overheen hobbelde, en waar twee auto's elkander niet konden passeeren? Het betonnen gevaarte, dat thans Vinkenbrug heet, wordt nu door duizenden gepasseerd, terwijl men nauwe-

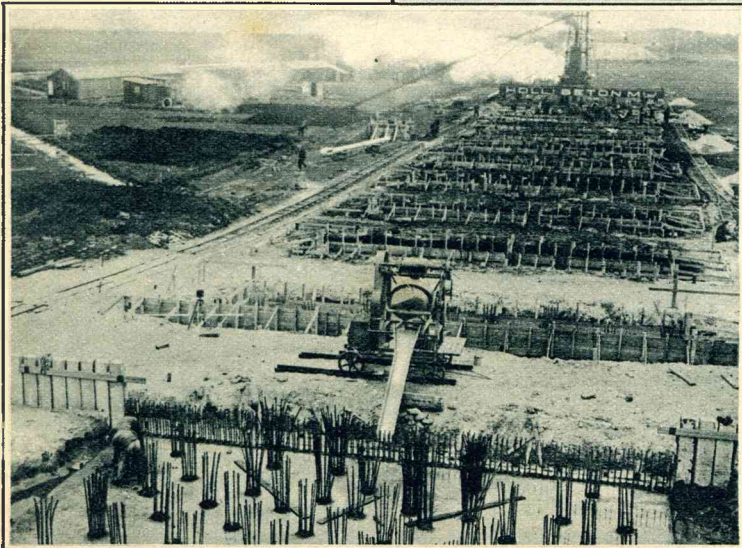
Hoe is het mogelijk, vragen wij ons af, terwijl de verkeersbeelden uit vroegere jaren weer voor onzen geest opdoemen, dat daar in die kromme Naarderstraat, in die gevaarlijke bocht, nimmer ernstige ongelukken zijn gebeurd? Hoe dat mogelijk was? Och, dat had toch een heel eenvoudige reden. Elke automobilist immers was zich van het groote gevaar bewust, dat daar om dien hoek kon loeren, en daarom werd met een 15 K.M. vaartje en nog minder door het historisch stadje, dat aan Floris V zooveel te danken heeft, gereden.

De nieuwe brug over de Vecht werd gebouwd, en sinds ruim 3 jaar daveret het snelverkeer over de flinke, ruime Vechtbrug, in plaats van door Muiden te moeten kruipen.

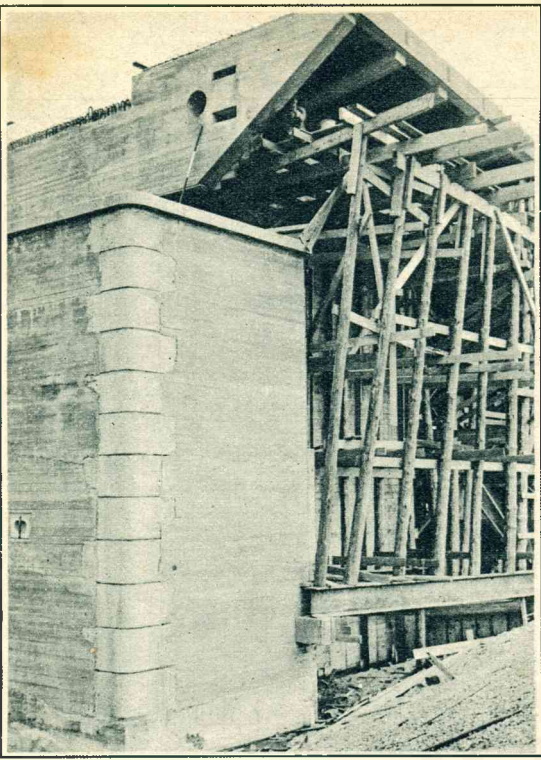
Zoo werd de eene verkeershindernis na de andere uitgeroeid, totdat nu tenslotte ook de Merwedebrug plaats maakt voor haar zooveel hogere en zwaardere zuster.

Welk een enorme arbeid is er verricht moeten worden, alvorens dit mogelijk was.

Toen in den zomer van 1931 de voorbereidende werkzaamheden voor den bouw der betonnen viaducten een aanvang namen, moest allereerst gezorgd worden, dat de grillige veenbodem geen spaak in het wiel zou kunnen steken. Men had te kampen tegen een veenlaag van niet minder dan 8 M. diepte, tenminste aan de Westzijde van het Merwedekanaal; aan den Oostelijken kant was de bodemgesteldheid iets gunstiger. Maar aan de tegenovergestelde zijde moesten steeds weer nieuwe zandmassa's worden aangevoerd, aler de tegenstribbelende bodem tot rust werd gebracht. Wij herinneren aan de belangrijke grond-

De „grondslagen" voor de opritten werden in 't voorjaar van 1932 gelegd.

Tijdens de werkzaamheden aan de landhoofden.

verzakking in het begin van 1932, toen o.a. 'n terreinstrook met een rij flinke boomen, niet minder dan 4 M. achteruit werd geschoven en ongeveer 1½ à 2 M. omhoog werd geperst. Maar ook die bezwaren heeft men weten te overwinnen, en inmiddels werd aan de Oostzijde een aanvang gemaakt met de voorbereidende werkzaamheden voor het inheien der enorme betonpalen, welke het zware viaduct zouden moeten torsen.

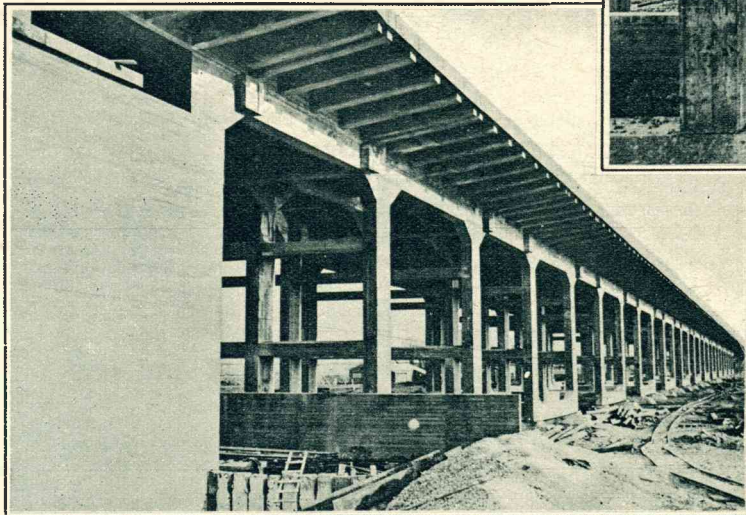
Het stemt tot voldoening, dat hier weer een Hollandsche vinding benut kon worden. Het was de Hollandsche Betonmaatschappij aan den overkant van het IJ, welke de door haar vervaardigde z.g. vleugelpalen voor dit werk kon doen aanbrengen. Het was voor den tweeden keer in ons land, dat deze palen, vervaardigd van aluminium-cement, gebezigd werden. Waar op gewone betonpalen de belasting circa 30.000 kilo is, kan op de vleugelpalen een belasting van niet minder dan 50.000 kilo worden aangebracht, doch bij de proefbelasting — welke wij bijwoonden — werd een belasting van niet minder dan 140.000 kilo op den paal aangebracht, en de proef slaagde schitterend. Niet minder dan ongeveer 2000 van die betonpalen zijn voor de beide viaducten gebezigd. Daar er altijd lezers zijn, die gaarne cijfers slikken,

Een foto uit den tijd, dat men nog smachtend uitkeek hoe ver het met de werkzaamheden stond. Rechts rijdt de Gooische stoomtram met een sliert auto's achter zich over de oude brug.

zij nog vermeld, dat de beide viaducten te zamen 82 overspanningen tellen, n.l. 37 aan de Muiderzijde en 45 naar de richting Amsterdam, dat voor die betonmassa's 3.200.000 kilo's ijzer benodigd waren, welke hoeveelheid, gevoegd bij de ongeveer 1.750.000 kilo ijzer, welke verwerkt waren in de betonnen vleugelpalen, de respectabele hoeveelheid vormt van 4.950.000 of bijna vijf miljoen kilo ijzer, welke alleen als hulpmateriaal dienst hebben gedaan bij den bouw der viaducten.

Aan de Muider zijde is het viaduct ongeveer 400 M. en aan de tegenovergestelde zijde circa 500 M. lang. Wij mogen in herinnering brengen, dat op 15 Februari 1932 met den bouw dier opritten voor de nieuwe Kanaalbrug een aanvang werd gemaakt door den Frieschen Betonbouw te Dokkum.

Van groot belang mag het geacht worden, dat de Gooische motortram op de viaducten en ook op de brug tusschen hekwerk rijdt, zoodat ongelukken vrijwel uitgesloten zijn. De rij-

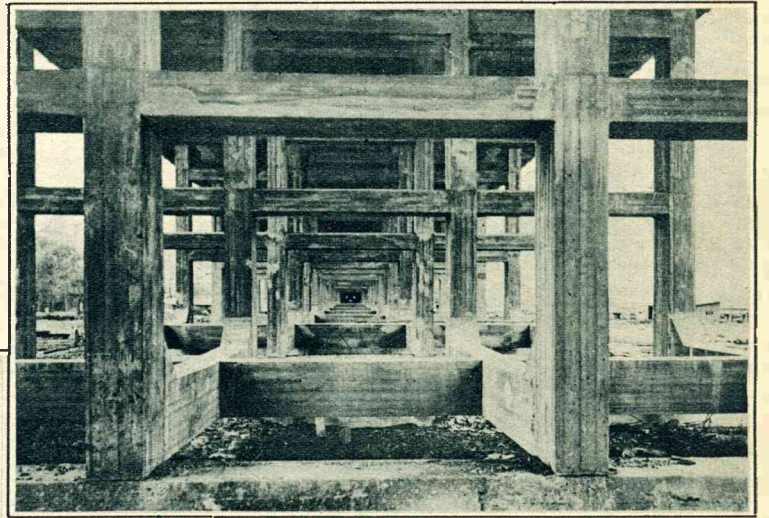
Een der betonnen opritten na de voltooiing.

weg voor het snelverkeer heeft een breedte van 8.50 M. en aan weerszijden zijn een rijwiel- en een voetpad aangelegd, elk ter breedte van 4. M. Het ligt in de bedoeling, in de toekomst het voetpad geheel te laten vervallen — de schrijver van deze korte beschouwing durft bijna niet te verklappen, dat hij nog tot het uitstervend genus „wandelaar” behoort — omdat dan voor de duizenden wielrijders, die dezen weg passeeren, het éénrichting-verkeer zal worden toegepast.

Wat de nieuwe ijzeren brug betreft, welke door de Dok Maatschappij geleverd werd, behoeven wij slechts het geslaagde transport in herinnering

te brengen, dat op allen, die er getuigen van mochten zijn, ongetwijfeld een onuitwisbaren indruk heeft gemaakt. Daarmede is door de Nederlandsche ingenieurs weer prachtig werk geleverd en de Rijkswaterstaat, met name het Bruggenbureau, heeft eer van zijn werk.

Voorloopig zullen de fietsrijders de opengestelde viaducten en brug nog niet kunnen benutten, doch dit is slechts een uitstel van enkele weken. En als ook die tijdsruimte voorbij zal zijn en de oude Merwedeburg niet meer zal worden gebruikt, is haar einde spoedig nabij, want naar de Rijkshaven-

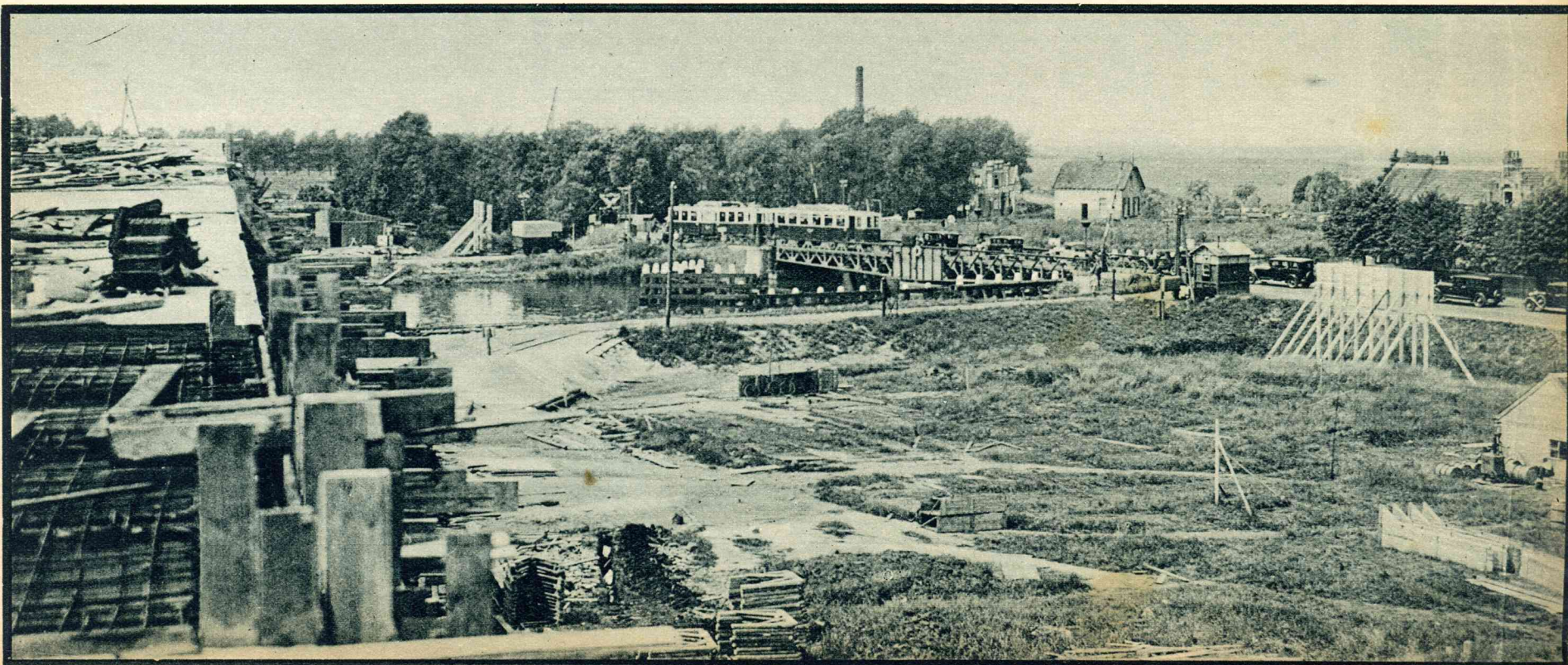
De steunpilaren van de nieuwe Merwedeburg.

meester, de heer Van Luypen, ons mededeelde, wenscht hij, in het belang van de scheepvaart, de oude brug — welke zoo'n zwaar zondenregister heeft — zoo spoedig mogelijk te doen weghalen.

Dan zal er ook een reden voor de honderden schippers zijn, om de nieuwe brug een dankbaar saluut te brengen, want ook zij hebben vaak vertraging ondervonden door de volstrekt onvoldoende overbrugging van het Merwedekanaal.

Wanneer de oude brug geheel verdwenen zal zijn, en het verkeer uitsluitend geleid wordt over de viaducten en de nieuwe overbrugging, zal de oude Muiderstraatweg tusschen het spoorviaduct en het Merwedekanaal, en aan de andere zijde tusschen het kanaal en de boerderij van den oudwethouder van Muiden, den heer Beukeboom, gedegeerd worden tot z.g. „dooden weg.” Alleen de aanwonenden, wier aantal niet talrijk is, zullen dan nog van die weggedeelten gebruik maken. Maar al zal dan de oude Muiderstraatweg ook voor een deel doode weg worden, de duizenden automobilisten juichen dankbaar: „Le chemin est mort, vive le pont!”

JOH. CHR. WIJNAND.

De wetenschap waarschuwt U, dat de meeste tandkwalen veroorzaakt worden door tандаanslag.

Dag in, dag uit werd deze tand door tандаanslag bedreigd. Dag in, dag uit kon de tандаanslag ongestoord voortwoekeren. Voedseldeeltjes, die in dit kleverige laagje vast bleven zitten, werden op hun beurt de broedplaatsen van duizenden verrottingsbacteriën; voortdurend waren deze bacteriën aan het werk, totdat de tандаanslag den strijd won en weer was een tand ten doode opgeschreven.

Wat is deze tандаanslag?

Wat is deze tандаanslag, die ons van onze tanden en kiezen berooft? Een kleverig laagje, dat door het speeksel gevormd wordt. Het kleurt de tanden geel. Het neemt voedseldeeltjes in zich op, die weldra tot bederf overgaan.

Ja, maar dat is nog niet alles. Tандаanslag bevat miljoenen zeer kleine bacteriën, welke een zuur afscheiden die het glazuur der tanden oplost zoo-

als andere zuren gaatjes in hout of stoffen bijten.

Wat moet ik doen om tандаanslag te bestrijden?

Om tандаanslag te bestrijden moet ge Pepsodent gebruiken inplaats van gewone tandpasta. Waarom? Omdat de goede werking van een tandpasta uitsluitend en alleen bepaald wordt door de werking van het polijstende materiaal, dat zij bevat.

Het nieuwe polijstende materiaal in Pepsodent is een van de meest opzienbarende ontdekkingen van dezen tijd. De wijze, waarop ieder spoor van tандаanslag wordt verwijderd, is een openbaring! Algemeen wordt erkend, dat dit materiaal tweemaal zoo zacht is als dat, wat in gewone tandpasta's verwerkt wordt.

Gebruikt Pepsodent tweemaal per dag - bezoekt Uw tandarts tweemaal per jaar.

Groote tube f 0.75, dubbele tube f 1.25.

Pepsodent

is de tandpasta, die den tандаanslag verwijdert.

Alleenverkoopers voor Nederland: Firma B. Meindersma - Den Haag - Amsterdam - Sneek. 4130 A

10 Jaar lang last van haar voeten

Radox verdreef dat brandende, vermoeide gevoel.

Pijn of niet, deze winkelfrouw moest vriendelijk lachen tegen haar klanten. Een heele prestatie, aangezien kort geleden haar voeten in een „vreeselijken toestand” waren. Tegenwoordig kan ze van harte glimlachen, zonnig en oprecht, want Radox heeft haar van alle pijnen afgeholpen. Zij schrijft o.a.:

„Ik heb meer dan 10 jaar lang last van pijnlijke, brandende voeten gehad. En nadat ik eens slechte schoenen had gedragen kreeg ik een massa kleine likdoorns op al mijn teenen van boven en opzij. Ik heb heel wat geld besteed aan allerlei kuren, totdat een van mijn cliënten mij Radox aanraade. Ik probeerde het en het resultaat was boven verwachting. Ik weekte mijn voeten ongeveer een half uur lang, in warm water met Radox, steeds heet water bijvoegend als het kouder werd. De huid om de likdoorns werd weggeweekt en met mijn vingernagel kon ik toen alle kleine likdoorns gemakkelijk uitlichten.

Nog maar enkele dagen geleden waren mijn voeten in een vreeselijken toestand en nu zijn ze weer gezond en zonder pijn. Den heelen dag ben ik op de been en soms tot laat in den avond bezig. En het is niet gemakkelijk om menschen tot koopen te brengen, als je op doodelijk vermoeide, pijnlijke voeten moet staan.

Mevr. B. P. te L.”

Dergelijke klachten ontstaan als de huidporiën verstopt geraken door zuur- en kalk-afscheidings. Het eenige middel hiertegen is zuurstof. Dompel daarom Uw pijnlijke, vermoeide voeten in een heerlijk verzachtend Radox-voetbad. De zuurstof, die Radox in water vrij maakt, zal de poriën openen en de onzuiverheden verwijderen, die het brandende en pijnlijke gevoel veroorzaakten. Met Radox voetbaden houdt ge Uw voeten sterk, veerkrachtig en gezond. Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX

nu 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

Huidaandoeningen

WAAROM NOG LANGER LIJDEN?

Waarom heele nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauw-worm, Open Beenen, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk” schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zalf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.”

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f 0.75 en f 2.50 bij Apoth. en Drogisten.

B 21

„Ik was er zoo erg aan toe, dat builen als zokjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilfertje achterbleef.”

Mej. Y. M. L. te Heerenveen.

D.D.D. Geneesmiddel tegen **HUIDAANDOENINGEN**

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM'S MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

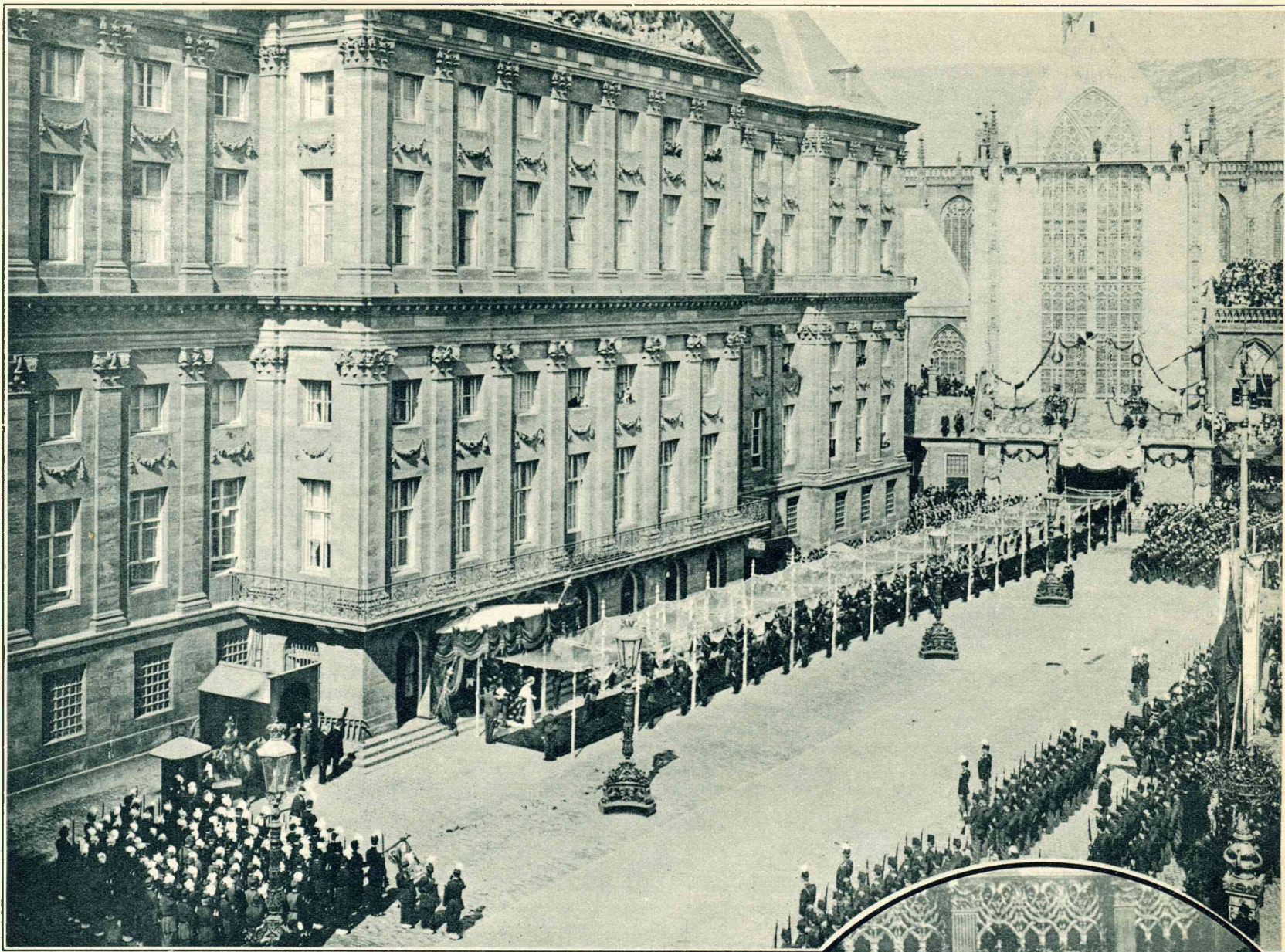
'N RECLAME-BEGROOTING

is niet volledig wanneer

DE STAD AMSTERDAM

niet bij de bladen is opgenomen!

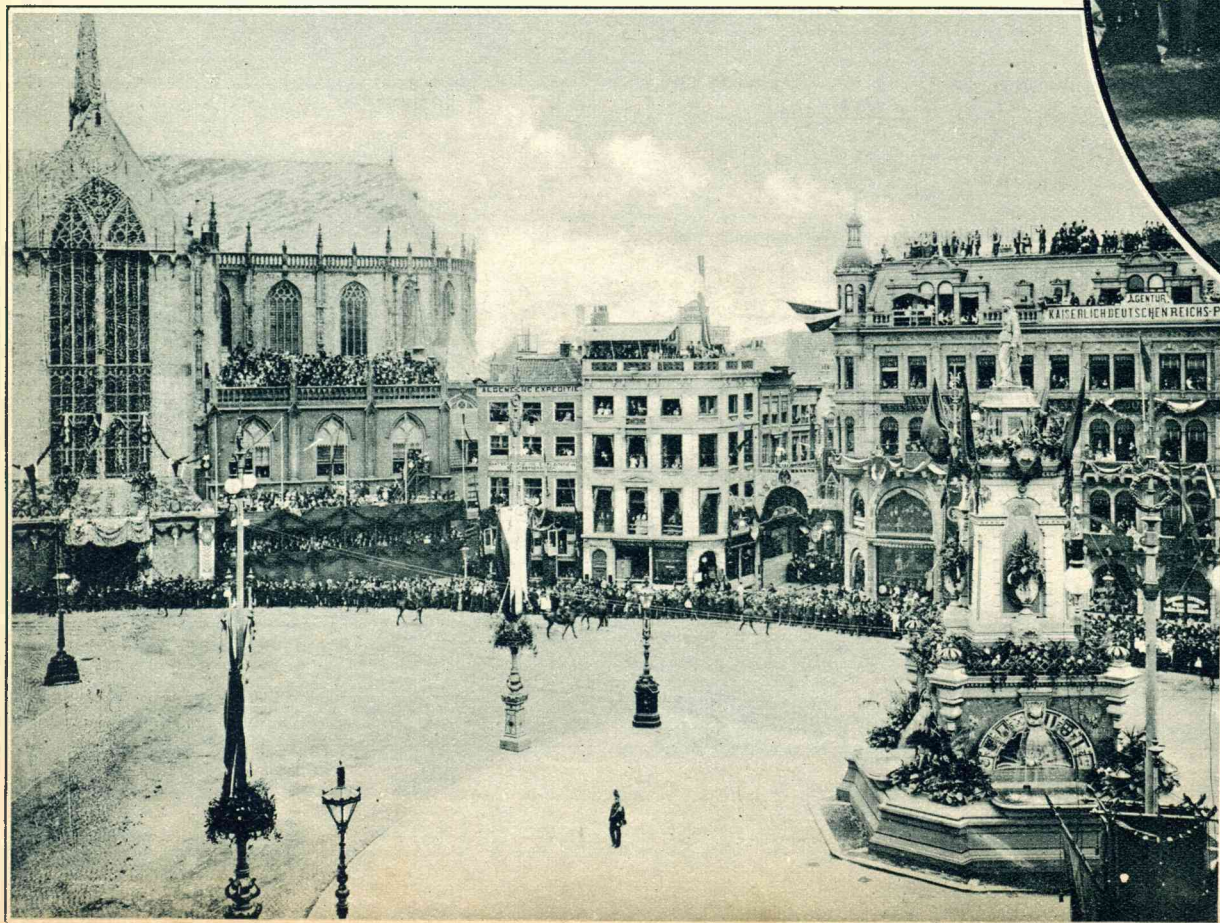
Abonneert U op dit blad!

De jonge koningin begeeft zich langs een eere wacht van cadetten en adelborsten van het paleis naar de Nieuwe kerk.

DE KRONINGSFEESTEN IN 1898

Hare Majesteit koningin Wilhelmina en de koningin-regentes Emma tijdens de inhuldiging in de Nieuwe kerk te Amsterdam.

Zelden heeft de hoofdstad des Rijks een geestdrift gezien groter dan den 9en September 1898, den dag, waarop koningin Wilhelmina de regeering over het Rijk der Nederlanden aanvaardde en overnam uit de handen van hare moeder, die tot dan toe als koningin-regentes was opgetreden. Onvergetelijk voor allen, die er bij tegenwoordig waren, was de aanblik van 't achttienjarige koninginnetje, dat met den diadeem op het hoofd en den hermelijnen mantel om de schouders van het Paleis op den Dam naar de Nieuwe kerk schreed om er de eed op den grondwet af te leggen. Nu Nederland het zevende lustrum van deze regeringsaanvaarding viert, zal men ongetwijfeld met belangstelling naar een aantal foto's zien, op dien grooten dag genomen.

Een overzicht van de historische Dam tijdens de plechtigheid in de kerk.

AMSTERDAM-CENTRUM

Op deze prachtige K. L. M.-opname komt, behalve op den voorgrond het machtige gebouw der
burgwal en de O. Z. Achterburgwal, meer naar
de Zwanenburgwal en Oude Schans. Van de toren

Op deze prachtige K. L. M.-opname komt, behalve het IJ en een klein stuk van het stadsgedeelte benoorden dit water, het voornaamste deel van het Centrum der hoofdstad voor. Gemakkelijk herkent men op den voorgrond het machtige gebouw der Ned. Handelsmaatschappij aan de Vijzelstraat. Tegenover de Munt liggen de oudste grachten van Amsterdam. Links de lommerrijke O. Z. Voorburgwal en de O. Z. Achterburgwal, meer naar rechts de Kloveniersburgwal (van de Gelderschedijkade gescheiden door de Nieuwmarkt, waarvan de kraampjes goed zichtbaar zijn), de Groenburgwal, de Zwanenburgwal en Oude Schans. Van de torens noemen wij: de Montelbaanstoren, de Zuiderkerk, de Oude Kerk. Een luchtfoto, waard door iederen Amsterdammer nauwkeurig bestudeerd te worden.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Een ondervinding van achttien maanden in het hospitaal, met veel verbazingwekkende en veeleischende vragen, kwam boven en hielp Jenny. Na een poos, waarin haar hart bleef stilstaan en toen ging bonzen, en er in haar keel een snik begon, dien zij in ieder geval weg moest slikken, kon Jenny spreken.

„Niets is onmogelijk, Michael Fort! Ik heb wel eens een redacteur van een krant zoover gekregen, dat hij er iets uit liet, dat hij er dolgraag in wou zetten!”

„Hoor eens — ik moet naar boven! Ik was nog lang niet klaar, Jenny. Ik was amper begonnen. Ik had nog een heele massa plannen. Uitvindingen. Ik had een idee voor noodlandingen... en iets om gauwer te starten... Die machines in de lucht vandaag... ze hebben iets tegen me gezegd... ze hebben me geroepen... en toen wist ik ineens, dat ik gaan moest!” Zijn stem werd krachtiger, zong; al de verstikte dromen van die jarenlange verkroeping drongen op in zijn woorden, en hij kon ze er haast niet gauw genoeg uit krijgen.

Hij vertelde Jenny over Frankrijk — Le Mans — de vluchten in den vroegen morgen, het gevaar en de risico en de vreugden en de smarten. Nee, je kon nooit voorzien, hoe de gebeurtenissen op de jongens zouden inwerken. Want deze gebeurtenis, die de andere jongens zoo treurig had gemaakt, had hier een stervende vonk tot vlam geblazen.

Michael kon tooveren met woorden; het was haar, alsof ze er de randen van zag druipen van licht. En terwijl hij praatte, had voor Jenny weer die vreemde verandering plaats — hij was niet meer een hulpeloos wrak, bij elkaar gelapt met riemen en beugels, hij was een beroemd aviateur, een kranige, handige waaghals. En de heele rest — de ingebeelde belemmering van lichamelijke onvolmaaktheid — was als een huls, waaruit hij te voorschijn was getreden, een nieuw stel sterkere vleugels uitspreidend.

Jenny beefde. Zij voelde, dat zij tegenover een groot man zat; en dat een adelaar toch altijd een adelaar blijft — en niets hem kan bedwingen!

Er school in Jenny een zekere roekeloosheid. Die brandde achter haar stille oogen, en haar oprechte trekken, en haar zekeren, betrouwbaren tred. Eeuwen geleden was een voorvader van haar kruisvaarder geweest, en later was er een opgetrokken met Cromwell, en een nog latere had meegevochten in den burgeroorlog. De heele rij langs hadden zij zich met roekeloze overgave gewijd aan wanhopige ondernemingen. Jenny voelde dat fijne, bekende trillen van opwindend in haar aderen beginnen....

Michael boog zich naar haar toe, en hij stotterde van diepen ernst.

„Als ik nog maar één keer omhoog kon — zelf een machine besturen... Heusch, Jenny, een vliegtuig... het eet uit m'n hand... Hoor eens, als je 't gedaan kon krijgen... Niemand anders zou 't willen doen — ze zouden er niet over denken...”

„Ik — ik — wil wel...”

„Probeer je 't? Wil je me helpen?”

Jenny was gaan staan, er rolden tranen over haar wangen.

„Ja — ik wil. Ik zal 't doen, Michael. Op mijn eerewoord — ik wil!”

En toen zaten ze allebei te snikken in het donker van dat kleine kamertje, tot ze er doodop van waren.

Jenny kon geen minuut slapen dien nacht. Jenny voelde weer vasten grond onder haar voeten; en met die aanraking voelde zij zich gebonden door een onmogelijke belofte. Zij begreep niet, hoe 't kwam, dat zij aldoor in zulke onontwarbare verwickelingen raakte. Die schenen uit den grond op te komen, als zij gewoon langs liep, en haar aan te vliegen. Anderen vielen zij niet lastig — de hoofdverpleegster bijvoorbeeld, met haar prettige, makkelijke betonconstructie; dié vlogen ze niet aan, maar ze lagen listig op de loer naar Jenny —

die stakkerige slabberdewas-Jenny, die zóó van de sokken lag. No. 8

Het was die tooverkracht van Michael's stralende woorden geweest, die haar gedwongen had. En toen dacht zij aan zijn stem — met al dien honger en dorst. En Jenny beseftte, dat haar gevoel van onmacht niets was dan een geest van lafheid, die probeerde te ontsnappen aan een taak, waar groote moed voor noodig was. Het geronk van die vliegtuigen aan den hemel was 'n stem geweest, die hem tot zichzelf terug riep, en even een vonk had doen opgloeien in het hart van een stervenden mensch. Maar een vonk dooft weer. Nog een dag, of twee dagen, en de oude wanhoop zou hem weer omvatten, en dan was Michael verloren.

Hier was haar kans. Hier was het mirakel, waar zij om gebeden had. Nu was het tijd om haar slag te slaan — nu! Zouden ze 't haar laten doen? Zouden ze een man in zoo'n hachelijken toestand een vliegtuig laten uitbrengen? Natuurlijk niet! Zelfs dr. Huffy zou 't niet durven. Zij konden die verantwoording niet nemen; zij konden hun reputatie niet op 't spel zetten. Goed — dan maar iemand, wiens reputatie er geen steek op aan kwam.

Jenny kreunde even en lag te woelen en legde in het donker haar arm over haar oogen. Maar zij wist, dat zij het doen zou. Zij zou het niet kunnen laten.

Weer vroege morgen. Adem van zachten herfst in de lucht. Een koel windje uit het Noorden — de zomer en zijn hitte zijn voorbij. Opgewonden woorden vlogen door de zalen. Ouwe Pop Knute had het gehaald. Hoe vin je zoo'n jog? Kom maar op met je taart en je kaarsjes, kokkie. Hier met het beschimmelde kapotte vlaggetje, en met die antieke uniform, en met de sabel — we hakken de taart met de sabel aan mooten. Hij heeft z'n oogen open!

„Pop, kijk eens dezen kant op! Zeven-en-negentig stuks! Nog vele jaren hoor! We zullen den president een telegrammetje sturen.”

In de oogen van Pop stond schuldbesef, als bij een jongen, die op spijbelen betrapt is. Hij had op standje gerekend.

Jenny sloop weg van het verjaarsfeest. Zij ging naar het bureau van dr. Huffy. Gaf hij Michael nog een kans? Haar blik bleef strak op het gezicht van den ouden dokter, en maakte van zijn antwoord een soort crisis. Nee — hij was bang van niet. Nog niet één kans tegen millioenen.

„Ik heb mijn best gedaan; hebben we trouwens allemaal. Maar 't helpt niet. Er zou een mirakel moeten gebeuren, om hem te redden.”

Haar bruine oogen gloeiden even, en werden toen besluierd. Jenny stond op en ging de kamer uit. En naast haar marcheerden de schimmen der kruisvaarders.

Jenny ging de stad in. Zij raapte al haar spaarpenningen bij elkaar en verdween.

's Avonds kwam Jenny terug. Met een vaste hand duwde zij haar krullen onder het witte mutsje, maar in haar oogen was een eigenaardige glans. Dr. Huffy, die haar in de gang tegenkwam, merkte dit op. Later herinnerde hij het zich, maar op dat oogenblik was hij vlug even naar Pop Knute geweest (die een stuk van zijn verjaardagstaart gegeten had) en hij moest even vlug weer naar anderen. En de glans ging met Jenny mee de gang door, en Michael's kamer binnen.

„Ik heb 't vliegtuig, Michael.”

„Jenny — je hebt... hoe dan?”

„Als ik 't maar heb!”

„Ik... je... zoo'n klein ding als jij! Jenny, ik weet niet wat ik zeggen moet.”

Zij sprak luchtig, alsof het een allergewoonste geval was:

„Ik ga met je mee naar boven, Michael; ik heb er al zoo lang naar verlangd, om eens te vliegen.”

„Meen je dat? Vertrouw je zóó, dat ik 't kan?”

„Natuurlijk.”

Hij hief zijn linkerhand op. Hij maakte er een plechtigheid van.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkscandidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vlieggenier.

„Ik breng je veilig weer beneden, Jenny. Je hoeft heelemaal niet bang te zijn. Ik kan in een vliegtuig net zoo min kwaad als in een kindervan. 't Is bijna een stuk van mezelf. Maar hoe je 't gedaan hebt gekregen... Jenny, ik heb nooit geweten, dat er zulke vrouwen bestonden. Je bent een generaal!”

„Generaal!” Jenny lachte, met een herinnering.

Hij zou nooit te weten komen, hoe het dien dag gegaan was; hoe Jenny en de schimmen van haar voorvaderen (glorieus vastberaden, en totaal onwetend wat betreft het vliegwezen en al wat er toe behoort) van het kastje naar den muur waren getrokken, vrolijkheid en spot uitlokkend. Naar het militair vliegveld, waar officieren een hand voor hun mond hielden, om even te kunnen lachen, en 't uitbrulden, zoodra zij uit de buurt was („Hij wou 't zelf besturen!... Die dames, die dames!”). Naar de vliegvelden van maatschappijen — twee stuks — met heeren, die niet zoo beleefd waren als de officieren. Naar een kleiner veld — één machine en een piloot, die voor drie minuten passagiers meenam à vijf dollars. Hoe ze daar geredeneerd had.

„Nee hoor, geen kwestie van. U begrijpt 't niet. Ja, dat kan wel, maar 't gaat niet. Ik heb totaal niets anders dan dit machientje, dus dat moet geld opbrengen.”

Jenny tastte in haar tasch.

„Ik heb vierhonderd dollar!”

„Och, juf — mijn kist is duizenden waard!”

„Meer heb ik niet,” zei Jenny, en dringend toonde zij hem het geld, en het schokkende vertrouwen van haar oogen.

Hij gooide zijn hoed op den grond, omdat zij niet weg wou gaan, haar mond niet wou houden, zich niet wou laten ontmoedigen (Dat kon Jenny niet. Dit was haar laatste kans, en zij moest Michael helpen).

„Waarom komt u bij mij?” vroeg de radelooze man. „Waarom gaat u niet naar de rijke maatschappijen, of naar 't militair vliegveld?”

„Omdat ik daar al geweest ben,” zei Jenny, „maar die willen niet naar rede luisteren.”

„Naar rede luisteren! Nee maar, diè is goed!”

Jenny's oogen bliksemden.

„Hij heeft meer verstand van vliegen, dan u ooit krijgen kunt, al studeert u uw heele leven. Hij is in den oorlog beroemd geworden — hij heeft medailles en eervolle vermeldingen — de generaals kwamen bij hem om raad te vragen — ze aten uit zijn hand...” Al opspelende en stampvoetende haalde zij de generaals en de vliegtuigen door elkaar. „Hij is een van de grootste vliegers van 't land op 't oogenblik, en dat vliegmachientje van u is meteen beroemd, als hij het aanraakt! Hier hebt u 't geld. We komen morgenmiddag om 'n uur of zes.”

Dit vuurwerk verblindde hem — hij scheen bij te draaien.

„Wat geeft u me voor waarborg, dat hij de machine weer heel beneden brengt?”

Jenny keek hem aan.

„Daar sta ik persoonlijk voor in. Ik stijg met hem op. Is dat niet genoeg?”

„Hm... u lijkt me in ieder geval lang niet gek... J-ja, dan zal 't wel vertrouwd zijn... En nu nog iets — ik ben geen dief. Ik hoef er zooveel geld niet voor te hebben. Maar ik riskeer mijn heele hebben en houden met die malligheid. Ik reken vijftig dollar, als hij heelhuids weer beneden komt. Maar als hij den boel vernielt, houd ik alles.”

En Jenny was niet bang, maar zij had een eigenaardig licht in haar oogen. De bekende voorwerpen in het hospitaal leken haar plotseling innig dierbaar; de leuning van de trap, die haar zoo menigen keer op en af had geholpen, als ze er zonder leuning nooit was gekomen; een verwaarloosd varentje in een potje... ze wou, dat ze het een beetje vaker water had gegeven.

Zij moest hulp zoeken. Zij ging Jake opzoeken, den bestuurder van zieken- en vracht-auto's. Jake was voor Jenny tot alles bereid, zelfs hiertoe. Maar hij had er een erg hard hoofd in.

„U moest er maar met dr. Huffy over spreken, juffrouw Jenny. Als 't er mee door kan, zal hij zeggen, ga je gang.”

„Maar, Jake, ik kan 't er niet op wagen, dat hij neen zegt! En trouwens, als er iets zou gebeuren, moet hij de verantwoordelijkheid niet hebben.”

„Als iemand anders het me gevraagd had, juffrouw Jenny... maar ik kan me nooit indenken, dat u een van de jongens 'n ongeluk zou laten krijgen.”

„Dank je wel hoor, Jake. Ik zal zorgen, dat hij tegen half zes met 't wagentje beneden is. Kom jij met den wagen aan de Oostpoort — die kunnen ze uit 't gebouw niet zien. Binnen 't uur zijn we netjes terug, en er komt niemand achter.”

Maar 's nachts, met haar gezicht in 't kussen... deed ze goed of verkeerd? Was het een dwaasheid, zooals die piloot had gezegd, of een wonderbare kans? Hoe kan een mensch dat weten? En Jenny lag zich te verbazen, of de mensch dan zijn leven uit moest leven, en eindelijk weer in de aarde terecht komen, zonder te weten, of hij den goeden of den verkeerden weg bewandeld had.

De zon was aan 't dalen. Loodrechte bundels geel licht liepen over den Westelijken hemel, werden breeder, en vervloeiden weer in het blauw. Jenny, die gedacht had aan een stuurrad, een koppeling, een versnelling en een rem, voelde zich koud worden bij den aanblik van 'n griezelige hoeveelheid

ingewikkelde instrumenten. Maar het was nu te laat. Michael hief een arm op, als teeken, dat hij klaar was om te starten.

Het laatste, dat Jenny te zien kreeg, toen zij over het veld hobbelden, was het ontstelde, verwijtende gezicht van Jake. Zij had hem niet verteld, dat zij van plan was, mee op te stijgen.

Zij stegen als vanzelf. Jenny kreeg een gevoel van heerlijke lichtheid — zij waren één der oneindig kleine deeltjes goud, die dreven in 'n zee van ruimte. Zij kon de handigheid en de kracht aanvoelen in Michael's grepen, het gemak en de macht en de zekerheid, waarmee hij hen stijgen liet, stijgen... Alle vrees en onrust was uit haar geweken. De ruimte was niet bodemloos en schrikwekkend, maar een betrouwbare stof, die opsteeg en hen veilig omvatte. Hooger en hooger. Keeren en stijgen. En er voer iets met hen mee...

Zij dacht: „Ik zal na dezen tocht een heel ander mensch zijn.” Zij dacht: „Hier, waar twee werelden samenkomen, schijnt men nog een derde wereld aan te voelen; er trillen duizenden onverwachte wonderen in de atmosfeer; en dingen, die verschillend leken, zijn het niet; verdriet en vreugde, gezondheid en ziekte, leven en dood. Er is geen begin van het één en einde van het andere, maar een vloeijing, zooals een lamp, die aangedraaid wordt, de ruimte met licht vult.”

Zij daalden neer op een wereld, die gedrenkt lag in dauwigen schemer. Het vliegtuig beschreef een sierlijken, wijden boog. Het vliegveld steeg op, om hen te ontvangen. Zij was zich nauwelijks bewust van het moment, dat de wielen de aarde raakten. Zij kwamen tot stilstand op een dertig meter afstand van de hangar.

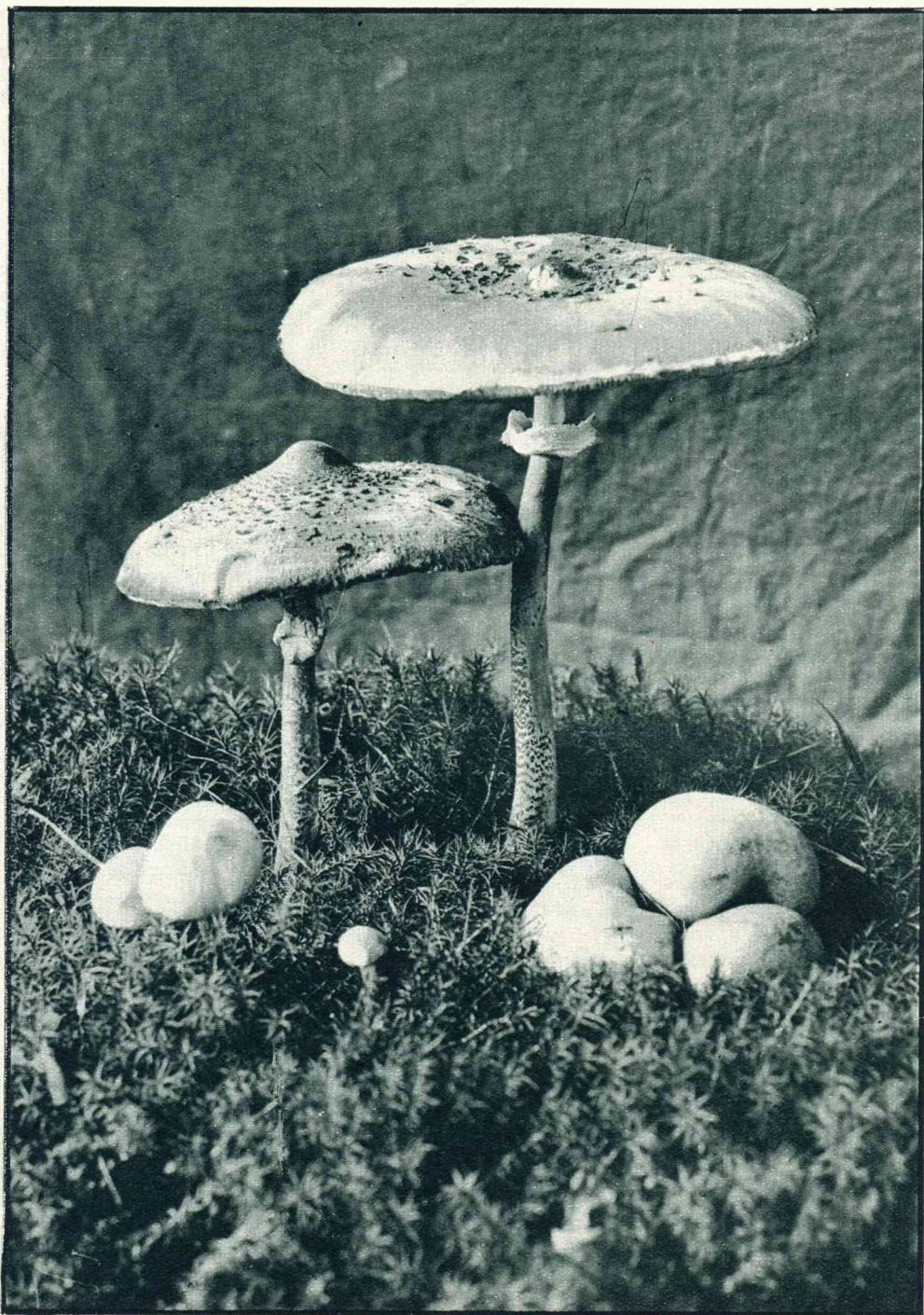
Het was voorbij — het was gebeurd — en goed! Veilig! Al haar twijfel en vrees en zorg goot zich uit in een kreetje van blijde verlichting, toen zij opsprong.

„O, Michael, wat ging 't prachtig! O, Michael...”

Hij keek naar haar, en op zijn gezicht was een uitdrukking, die Jenny nooit vergeten zou. Leven, teruggekeerd tot een man, die gewanhoopt had. Hij had zijn jeugd weer en zijn werk en zijn mogelijkheden! Eén oogenblik van herleefde glorie was het er — toen was het weer weg.

Jake en de anderen, die toesnelen, vonden hem als een witte roerlooze massa, die in riemen hing.

Jenny hoorde de stem van Jake, onvast en ontmoedigd: „Voorzichtig,

Laatste kleurenbloei.

Kinderen van den herfst.

jongens," en zij voelde als een ontzettenden schok zijn volgende woorden : „Hij heeft een gebroken rug."

Op een baar werd Michael Fort naar huis gereden. Jenny zat naast hem, met de knokkels van haar eene hand stijf tegen haar mond geperst. O, gauw toch, gauw ! Voorbij de benzine-pomp, en het bord met het lichtje, dat waarschuwde : Langzaam Rijden, en de houten brug over en die scherpe bocht om. Goddank, dat Jake aan 't stuur zat, Jake die hard kon rijden, en hen toch meteen voorzichtig over kuilen en bobbels heen kon helpen. Zij rook etenslucht — iemand die kalm spek bakte voor zijn avondboterham. Een kalme koe bij een kalm schuurtje. Twee veulens, die verbaasd keken en wegsprongen. Duisternis. O gauw toch ! „Als hij dood is . . . als ik hem vermoord heb . . .” Zij dacht er niet aan, om hem ongemerkt binnen te zien krijgen ; zij dacht aan geen poging om te verhelen, wat zij gedaan had ; alleen aan het noodige : spoed. Goddank dat er licht brandde in het hospitaal, dat er voeten kwamen toegesnel, dat handen zich uitstrekten en hem grepen. Uitroepen . . . snauwerige bevelen . . . vragen . . . de verbazingwekkende woorden van Jake (Jenny was niet tot spreken in staat) . . . : „Ze heeft hem een toertje laten maken in een vliegtuig."

Een golvende lijn van ontstelde gezichten ging langs haar heen.

„Jenny, 't is toch niet waar ? Geef dan toch antwoord."

De koude woede van de hoofdverpleegster . . . „Als hij sterft, heb jij hem vermoord. Ik ben er altijd op tegen geweest, dat je hier was. Ik heb je gehouden tegen beter weten in. Daar moeten we nu voor boeten."

Jenny ging tegen den muur staan en strekte haar armen uit, om niet te vallen. De ontstelde gezichten trokken langs haar heen. Dr. Huffy. In zijn oogen stond eindeloze bezorgdheid, en iets anders was er uit : het geloof in iemand, die hij vertrouwd had. Dien dag, drie maanden geleden, toen hij haar op zijn bureau riep, had hij gezegd : „Ik vertrouw hem aan jou toe, Jenny. Als iemand hem helpen kan, ben jij het."

Nu zei hij droevig :

„Er volgt uit, dat ik je mijn jongens nooit meer toe kan vertrouwen."

En ook hij verliet haar.

En het licht, dat uit de deuropening kwam, wierp hun schaduwen om haar heen, terwijl zij roerloos tegen den witten muur stond, met de oogen dicht, de armen uitgestrekt, de donkere vorm van een kruis.

„Ziet u 'm ?" vroeg de man met het grijze pak aan een groep bezoekers op het vliegveld, „ziet u die blauw-met-zilveren vliegmachine ? Weet u wie dat is ? Da's Michael Fort, de beroemde piloot uit den oorlog. Ze zeggen, dat hij vijftien vijandelijke vliegtuigen neer heeft gehaald, en hij heeft 'n rijtje medailles en decoraties, zoo lang als van hier tot aan dat hek. Hij is een keer getuimeld en hij kwam thuis met een gebroken ruggegraat. Die had afgedaan, zou je zoo zeggen. Maar daar gaat ie. De wereld zal wel gauw meer van hem hooren. Hij is op 't oogenblik een uitvinding aan 't probeeren. Mirakel ? Zegt u dat wel — en ik heb er ook wat aan gedaan. Ik heb hem voor 't eerst weer laten vliegen. Ik riskeerde mijn machine — maar 't is de grootste mazzel geweest, die ik ooit had kunnen hebben. Ik werk nou met Michael samen. Ja, 't is een reuzenventje. Je hebt niet veel ruggegraat nodig om te vliegen, zegt hij."

In het Veteranen-Hospitaal No. 80 was het hek van den dam. Zoo'n feest was er sinds den wapenstilstand nog niet geweest. De Infanterie en de Artillerie waren buiten, op de terreinen, tot den laatsten man. De Provoost (het bataljon levenslang) had de gunstigste waarnemingsposten voor de ramen ingenomen. En overal vlaggen ! Jenny had er letterlijk duizenden gekocht. Vlaggen, vlaggen, vlaggen, klapperend en flapperend en dansend — want het hospitaal had reden om te klapperen en te flapperen en te dansen.

„Is 't niet reusachtig ? Jongens, als Michael Fort er zoo handig bovenop kan wippen, dan moet je eens zien, wat ik kan, die niets mankeer dan zoo'n brok voet."

De rijen mannen op de terreinen juichten ; vlaggetjes wuifden uit de ramen. Hoog en helder hoorden zij den motor van Michael's machine een blauw met-zilveren lied zingen, terwijl het vliegtuig passeerde, omzwaaiende, laag vliegend terugkwam en weer verdween.

Terwijl dr. Huffy keek naar die prachtige vlucht, dacht hij aan iemand — en hij keerde zich om, om naar haar te kijken.

Zij stond alleen, met haar tengeren jongen arm om een pilaar, en haar blik hing aan het blauw-met-zilveren vliegtuig. Een meisje met een hart, dat streed. Hij herinnerde zich de woorden, die hij tot haar gesproken had dien avond, toen zij Michael weg had gesmokkeld om hem zijn eerste vlucht te laten maken, en toen Michael van pure vreugde in zwijm was gevallen. Zij had hem teruggegeven aan den hemel. Wist Jenny dat ? Wist zij, dat zij iederen patiënt in de zalen nieuwen moed gegeven had ? Ook aan hemzèlf, die 't nog meer nodig had dan de anderen, dacht dr. Huffy.

Er kwam iemand naar buiten — die kwam bij Jenny staan, en sloeg een arm om Jenny's middel. De hoofdverpleegster. Maar de oude dokter kon hen niet meer zien. De figuren waren vervaagd tot een wazige vlek.

HOOFDSTUK V — HERFST

Dit was de verhuistijd.

Jenny voelde het, want toen zij zich voortrepte door den frisschen herfst, merkte zij een beroering in de lucht en hoorde zij geluid boven haar hoofd — een vlucht vogels, die naar het Zuiden trok, en een smalle, lichte luchtstreaming meetrok, door hun voortgang veroorzaakt.

Het was Jenny, alsof dit de gevederde vlucht van den tijd was. Jenny was jong, en haar hart stakte bij de teekenen der wisselende seizoenen, bij het overspringen van het jaar, en bij het levendige begin of het levendige einde van een maand. Zelfs de avond, die neerdaalde en de menschen naar bed bracht, kon indruk maken, opwindend veroorzaken. Zij dacht, terwijl zij opkeek naar die onverschrokken reizigers : wat moest het een genot zijn, met zijn droomen naar het Zuiden te trekken, naar zonneschijn en blauwe zeeën. En een deel van Jenny ging met de vogels mee naar het Zuiden, en een ander deel beklom de stoep van No. 80.

Jake, de chauffeur, kwam juist naar buiten, en Jenny keek hem aan, onder het keurige witte mutsje uit, met een verblindend lachje.

„'t Leven is mooi, Jake."

„Hoezoo, juffrouw Jenny ?" vroeg Jake, en hij bleef in redeneerhouding staan.

(Wordt vervolgd)

● Jeugdig en bekoorlijk ●

wordt U door Steiner's

„Oostersche Krachtpillen”

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwversterkend.** Door **doctoren aanbevolen.** Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling op postgirorekening 221729 f 1.90, of onder rembours. Porto extra. D. FRANS STEINER & Co., Postbox 144, Amsterdam. C. 18.

Kon de dekens niet verdragen

Voelde zich als vergiftigd . . .

Rheumatische pijnen nu overwonnen

Het lijkt bijna ongelooflijk, dat een vrouw in een dergelijken toestand kan geraken — bedlegerig door rheumatiek, zoo gekweld door pijn, dat zij het gewicht van de dekens zelfs niet verdragen kon — en toch, dank zij Kruschen, leeft en beweegt zij zich nu zoo goed als ieder ander. Maar hier volgt haar eigen verslag van haar herstel — zooals zij het zelf schreef :

„Ik had hevige rheumatiek en het werd zoo ernstig, dat ik niet meer lopen kon; ik lag zelfs in bed met een rek om mij heen gebouwd, omdat ik het gewicht van de dekens niet verdragen kon. Mijn heele organisme leek wel vergiftigd. In een Engelsch blad, dat een vriendin me leende, had ik eens een Kruschen-advertentie gelezen, en die advertentie wilde mij maar niet uit de gedachten. Ik kocht toen een flacon Kruschen Salts en vanaf de eerste paar doses voelde ik me al beter. Dus ben ik er steeds mee doorgestaan. Dat alles was ongeveer acht jaar geleden. Maar ik heb sedert jaren geen rheumatiek meer gehad en kan nu even goed lopen als ieder ander. Nog steeds ga ik door met Kruschen te nemen. Elken dag mijn kleine dosis, anders heb ik niets nodig. Mijn teint is frisch en helder als van een baby. Ik ben 46 jaar oud, maar ik voel me ongeveer 20, dank zij Kruschen. Mevr. M. G.”

De oorzaak van rheumatiek is een teveel aan urinezuur in het

lichaam, hetgeen ontstaan is door te trage werking der inwendige organen (o.a. ingewanden en nieren). En indien deze organen niet beter gaan werken, hoopt dit kwaadaardig urinezuur en andere afvalstoffen, die Uw gezondheid kunnen benadeelen, zich steeds meer in Uw lichaam op. De zes verschillende zouten in Kruschen nu, sporen deze afvoerorganen tot betere werking aan, zóó dat alle opgehoopte schadelijke afvalstoffen uit het lichaam verwijderd worden. Daarna zal de geregelde „kleine, dagelijksche dosis” ervoor zorgen, dat dergelijke schadelijke stoffen zich nooit meer in Uw organisme ophopen.

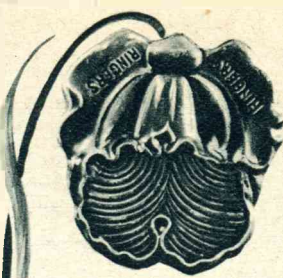
Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp. : N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking, de naam Rowntree Handels-Mij. Amsterdam voorkomt.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

ORCHIDEEËN

Voortreffelijke, zeer pittige chocolade in den vorm van Orchideeën. Iets heel bijzonders van

RINGERS

Let op den naam!

DRAISMA VAN
VALKENBURG'S
LEVERTRAAN:
LEEUWARDEN

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Men behoeft het niet te zien....

dat Uw haar een verzorging noodig heeft! U kunt het bereiken, dat Uw haar de geheele week vet- en stofvrij is, glanzend en welriekend. Dit duurt dagelijks slechts 10 seconden en geschiedt als volgt:

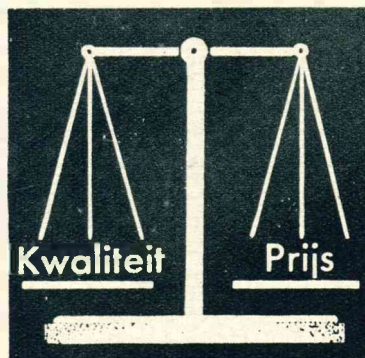
Iederen morgen het haar met Zwartkop Droogshampoo licht bepoederen (met de practische poederdons) — daarna zorgvuldig uitborstelen! — klaar!

Zwartkop Droogshampoo is geen gewone haarpoeder, maar een haarverzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling en werking, dat geen grijze waas achterlaat en voor iedere haarkleur geschikt is. — Het maakt het haar in een oogwenk vet- en stofvrij, voor friseeren geschikt en verduurzaamt de ondulatie. De bekende achthoekige doos, toereikend voor 80 dagen, kost slechts 65 cent.

ZWARTKOP DROOGSHAMPOON

dagelijks licht bepoederen: altijd goed verzorgd.

Kwaliteit

Prijs

Honderden kunnen zich vergissen, tienduizenden echter niet!

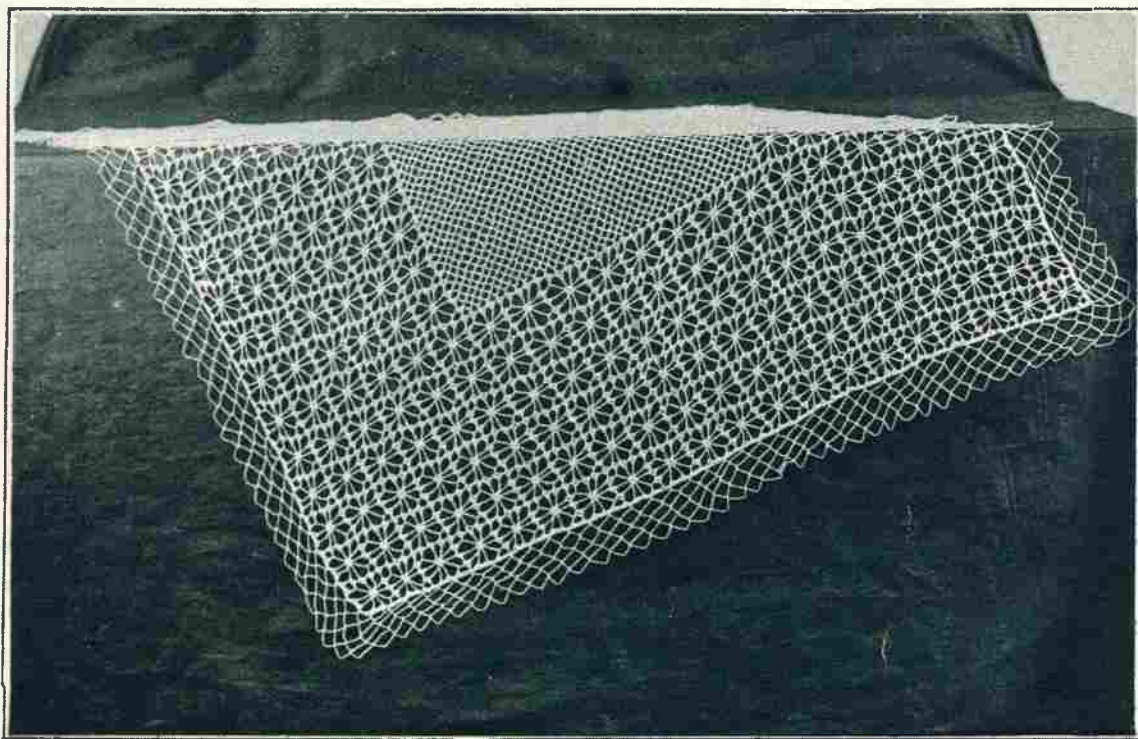
Zoo komt het, dat thans tienduizenden menschen dagelijks Chlorodont-tandpasta gebruiken en mooie witte tanden hebben. Chlorodont is een begrip voor kwaliteit en prijswaardigheid. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent en 60 cent.

Chlorodont

EEN MOOI HOEKJE TE WESTZAAN.

VROUWENLEVEN

Een gebaakt kledje

Een onzer lezeressen was zoo vriendelijk, ons 'n keurig gehaakt kledje te zenden, dat we gaarne reproduceeren.

Het hierbij afgebeelde kledje, dat men ook in grootere of kleinere afmetingen kan maken, is gehaakt met D.M.C.-garen no. 100.

Men begint in een der hoeken met 5 losse steken en haakt 2 stokjes in den 1sten lossen st.; de 4 overige losse gelden bij het omkeeren telkens als 3de stokje.

2de toer : 4 losse st., 2 stokjes in het 1ste stokje, 3 losse, 3 stokjes in het laatste stokje van den vorigen toer.

3de toer : 4 losse, 2 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes.

4de toer : 4 losse, 2 stokjes, 6 losse, 3 vaste st. naast en op het dubbele stokje, 6 losse, 3 stokjes.

5de toer : 4 losse, 2 stokjes, 8 losse, 5 vaste st. midden boven de 3 vorige, 8 losse, 3 stokjes.

6de toer : 4 losse, 2 stokjes, 3 losse, 3 stokjes aan den anderen kant van de 3 stokjes uit den vorigen toer, 6 losse, 3 vaste st., midden op de 5 vorige, 6 losse, 3 stokjes, 3 losse, 3 stokjes.

7de toer : 4 losse, 2 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje in het 1ste gaatje, 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje midden op de 3 vaste, 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes.

8ste toer : 4 losse, 2 stokjes, 6 losse, 3 vaste st., 6 losse, 3 stokjes, 3 losse, 3 stokjes, 6 losse, 3 vaste st. 6 losse, 3 stokjes.

9de toer : 4 losse, 2 stokjes, 8 losse, 5 vaste, 8 losse, 3 stokjes, 8 losse, 5 vaste, 8 losse, 3 stokjes.

10de toer : 4 losse, 2 stokjes, 3 losse, 3 stokjes, 6 losse, 3 vaste, 6 losse, 3 stokjes, 3 losse, 3 stokjes, 6 losse, 3 vaste, 6 losse, 3 stokjes.

11de toer : 4 losse, 2 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 1 dubbel stokje, 4 losse, 3 stokjes.

Bij den 12den toer haakt men nu weer boven het 1ste dubbele stokje 3 vaste st., boven het 2de dubbele stokje aan weerskanten 3 stokjes en daartusschen in 3 losse, om en om, zooals in den 8sten toer.

De 13de toer wordt dus weer als de 9de enz. enz. Men haakt zoo door tot men in de hoogte 6 keer het figuur heeft gehaakt en dus 6 sterretjes boven elkaar heeft. In de breedte moet men dan 6 half afgewerkte sterretjes hebben.

Den 1sten toer daarna haakt men nog gewoon. Bij den daaropvolgenden toer begint men aan het gaatjespatroon voor het middenstuk. Na de 3

stokjes van het 6de sterretje, haakt men 2 losse, 1 stokje, 2 losse, 1 stokje, 2 losse, en verder weer 3 stokjes enz.

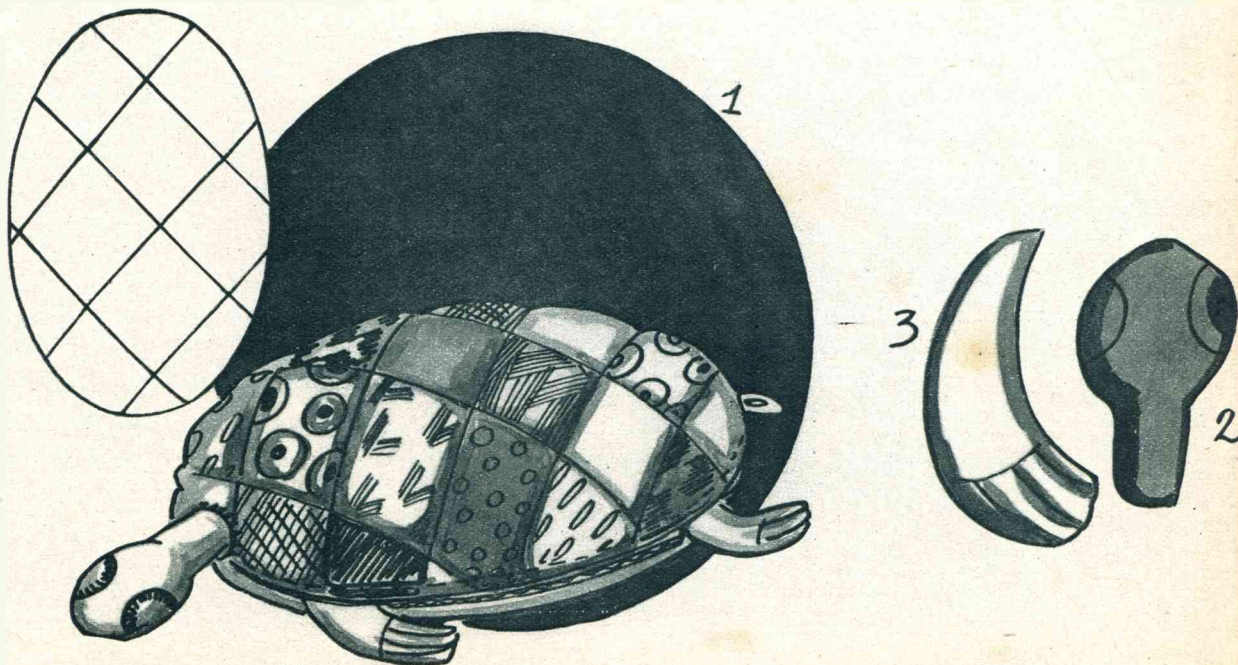
Men gaat zoo door tot men in het middenstuk 63 gaatjes naast elkaar heeft. Dan moeten de toeren telkens smaller worden, zooals ze tot nu toe telkens breder werden.

De eerste stokjes van elken toer worden nu verder niet naar buiten, maar naar het midden toe gehaakt. In plaats van de 4 losse en 2 stokjes telkens bij het omkeeren, haakt men nu dus : 2 vaste st. op de 3 laatste stokjes van den vorigen toer. Daarna volgen dan 4 losse, 2 stokjes als begin van den toer. Naar het midden toe wordt het patroon van den rand telkens 1 blokje verder gewerkt, zoodat het middenstuk, bij elken toer, aan weerskanten 1 gaatje kleiner wordt, totdat men ten slotte nog maar 1 gaatje overhoudt, waarna men verder enkel het patroon van den rand werkt, tot dit ten slotte eindigt in 'n punt.

Voor de afwerking van het kledje haakt men 1 vaste st., 10 losse st. telkens. Men kan daarvan zooveel toeren haken als men zelf wil. Bij het hierbij afgebeelde kledje zijn er 5 zulke toeren gehaakt.

Zooals ik al zei kan ook het geheele kledje grooter of kleiner gemaakt worden. Men haakt dan eenvoudig meer of minder toeren eer men aan het middenstuk begint, terwijl men ook dit middenstuk, naar wensch, kleiner of grooter kan maken.

Om het kledje mooi in vorm te krijgen moet men het nat opspannen en zóó laten drogen.

Tot slot, ook namens al onze andere lezeressen, mijn besten dank aan de vriendelijke dame, die ons dit fraaie kledje toezond.

Op de duidelijke foto ervan naast de beschrijving zal het patroon voor alle dames die er belang in stellen zeker gemakkelijk zijn te volgen.

THÉRÈSE.

Voor de kinderen

Op de slaapkamer van het kleine volkje is 't goed aantrekkelijke dingen te hebben, die 't uur van naar bed gaan opvroolijken. Niet altijd immers brengt men de bengels slapend naar bed. Meestal vinden de kleintjes het alles behalve prettig wanneer het klokje van gehoorzaamheid heeft geslagen, en ze het spel moeten staken. Aardig is het dan, wanneer ze in de slaapkamer nog enkele dingen aantreffen, die de geheele aandacht weer in beslag nemen, en die het naar bed gaan weer verzachten.

Het eerst bespreken we de schildpad, gemaakt van bonte lapjes stof, aan elkaar gezet. U scharrelt de lappendoos maar eens na, gebloemde, geruite, gepatroonde, geblokte lapjes, alles is geschikt. We maken twee ovalen van allerlei lapjes aan elkaar, zie fig., en den onderkant van een lapje effen stof.

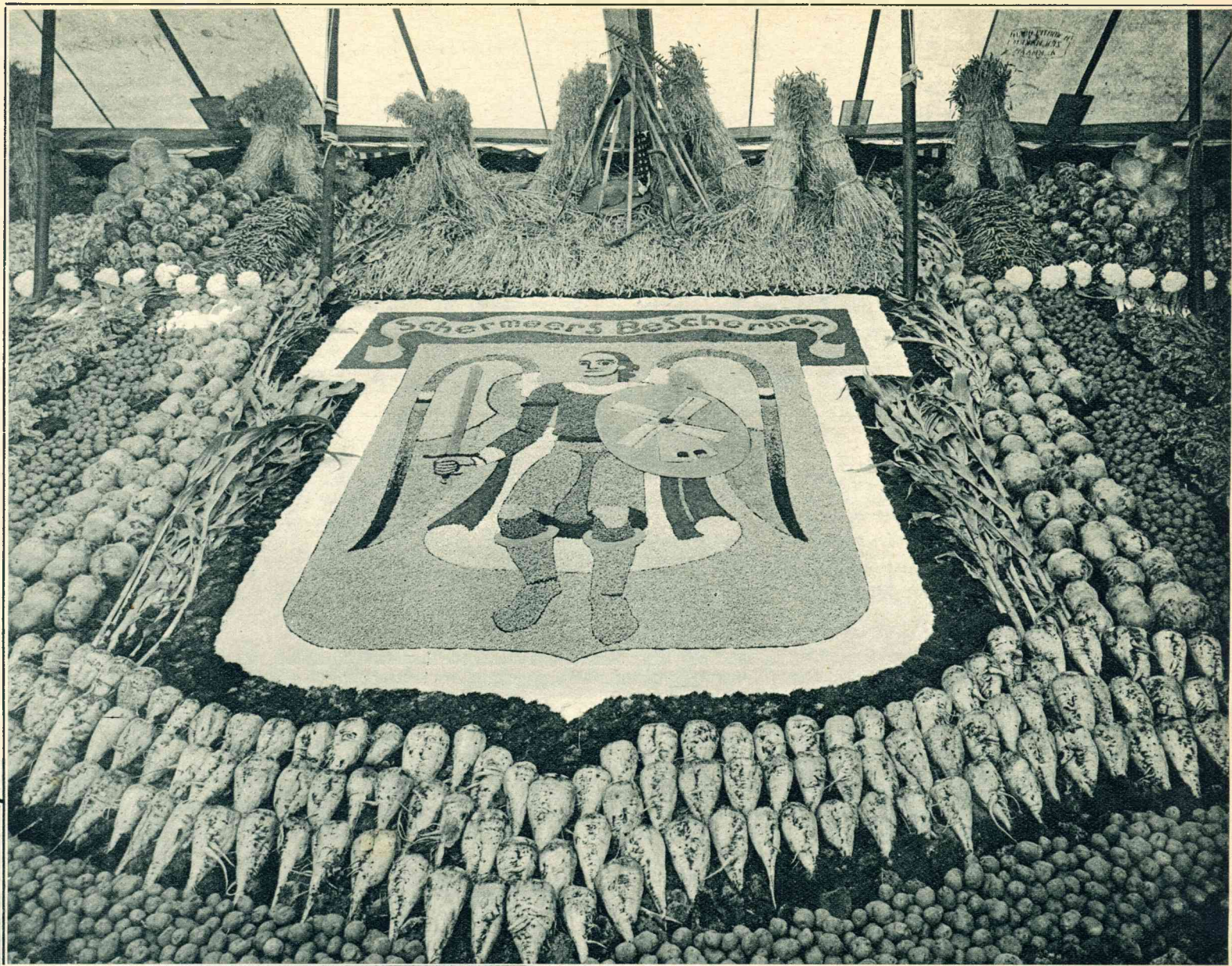
De lengte van het ovaal is 40 c.M., terwijl de breedte naar evenredigheid genomen wordt. Nu knippen we dezelfde twee ovalen van voering. We nemen nu een vel watten, twee of drie lagen op elkaar, leggen dit tusschen de voering en de stof, slaan den zoom $\frac{1}{2}$ c.M. naar binnen en naaien voering en stof, met de watten in het midden, tegen elkaar. Bij het bovendek van de schildpad zorgen we, dat de kop tusschengewerkt wordt en meteen stevig vastgenaaid. Den kop ziet u op fig. 2. Deze wordt tweemaal geknipt en stevig opgevuld met watten, terwijl 't halsstukje eveneens met watten wordt opgevuld, doch plat. De oogkringen worden opgeborduurd; wat de vier pooten betreft, deze worden ook tusschen de twee stoflagen van het bovendek genaaid en wel zoo, als op de teekening te zien is. Den vorm der pooten ziet u op fig. 3. De boven- en onderkant zijn 'tzelfde geknipt, en aan elkaar gestikt. Daarna vullen we de pootjes op met watten, en stikken op de hand den vorm der teenen in; ook de ronde streep, vanwaar de teenen loopen, wordt ingestikt, dit geeft dikte aan den poot. Zoo doen we de vier pooten. Ze worden nu, twee aan iederen kant, tusschen het bovendek gewerkt. Daarna werken we langs alle naden der lapjes met een steek door de watten en voering heen. De onderkant wordt niet in ruiten gestikt, doch alleen rondom, zoodat de watten vast zitten. De twee bladen worden nu op elkaar gestikt, d.w.z. de eene helft. De andere helft wordt met een rits-sluiting gesloten. Het beest staat pas goed bol, wanneer men de pyama of nacht-japonnetjes der kinderen erin stopt. Het leertje van de rits-sluiting vormt het staartje.

D. D. L.

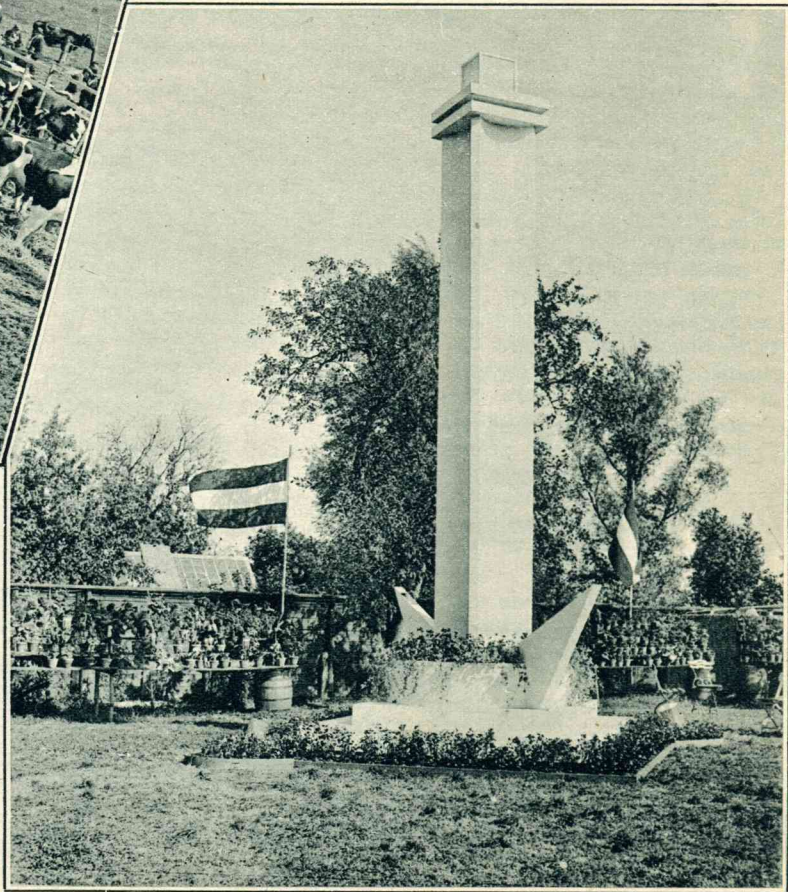
Ter gelegenheid van het 300 jarig bestaan van de Schermer werden een landbouw- en veetentoonstelling gehouden. Het wapen van de Schermer, voorstellende Sint Michiel den Aartsengel, omgeven door producten van land- en tuinbouw.

Overzicht van de veetentoonstelling in de Schermer.

Tentoonstellingen

De bloemenvereniging „Flora”, te Westzaan jubileerde en hield eveneens een expositie. Midden op 't terrein verhief zich een zuil, door de leden vervaardigd en met bloemen versierd.

Uit den polder was er veel belangstelling.

HET LEVEN DOET RECHT.

Misdaden, die ongestraft blijven?" zei de dokter. „Komen veel minder voor, dan je denkt. Als de wet geen recht kan doen, doet vaak 't leven zelf het — en soms op een erg, ik zou bijna zeggen artistieke manier.”

Hij moest natuurlijk vertellen.

Ik was (zoo begon hij) toentertijd in een klein provincie-stadje gevestigd. Op een herfstavond werd ik dringend ontboden door een boer, die een kwartiertje buiten de stad woonde. Er was een vliegtuig gevallen op een van zijn weiden, en de piloot had een dokter nodig.

Ik ging er direct heen. Het vliegtuig, 'n éénpersoons-sportmachine, was totaal vernield, en de vlieger lag zwaargewond in 't gras. Vóór de machine den grond bereikte, had hij zich trachten te redden, door er uit te springen, maar hij had de parachute niet open kunnen krijgen.

Ik zag direct, dat hij 't niet lang meer maken kon. Hij was bij volle kennis, maar had ontzettende pijn. Ik gaf hem een spuitje, en liet hem gauw naar 't ziekenhuis brengen. Toen hij daar was, ging ik naast zijn bed zitten. Hij lag doodstil, maar af en toe keek hij me aan met peinzende oogen, net of hij iets op 't hart had.

Ik vroeg, of hij me ook een boodschap voor familie of vrienden wou opdragen, maar hij schudde van neen. Toen vroeg hij nog een spuitje, want de pijn kwam weer op.

„Niet te veel, dokter,” zei hij. „Ik wil nog niet slapen.”

Ik gaf hem de injectie, en zijn gezicht trok bij, toen de morfine begon te werken. Toen zei hij: „Ik ben er geweest, hè, dokter?”

Ik weet niet meer precies, wat ik geantwoord heb — waarschijnlijk de gewone uitvlucht, de hoop niet opgeven....

„Draait u er maar niet omheen,” zei hij met een flauw lachje, „ik voel best, dat 't afgeloopen is.”

Ik zei niets, maar even later begon hij heel ernstig te spreken.

„Dokter, ik moet u iets vertellen, vóór ik ga. U zult wel zeggen: berouw op 'n sterfbed, maar ik heb 't gevoel, dat ik 't uitgesproken moet hebben, vóór ik 't niet meer kan.”

Ik zei, dat ik bereid was te luisteren, als hij dacht, dat 't hem op zou luchten, en toen deed hij zijn vreemde bekentenis, in telkens kortere stukjes; want hij werd steeds zwakker, en hij is dienzelfden nacht nog gestorven. Ik zal zijn geschiedenis met mijn eigen woorden navertellen.

De stervende — ik zal hem Harris noemen, zijn waren naam kan ik natuurlijk niet bekend maken — was schrijver. Zoowat twee jaar tevoren had hij 'n vriend, ook een schrijver, Rivers zal ik maar zeggen.

Die Rivers had al naam gemaakt, en verdiende goed — maar Harris zelf kon maar amper het leven houden. Hij was geen slechte schrijver. Uit litterair oogpunt beschouwd was zijn werk zelfs beter dan dat van zijn vriend. Maar hij had den populaireren slag niet, waaraan Rivers zijn succes dankte. De romans van Harris waren dieper en fijner, maar niet zoo boeiend.

Rivers was een eenvoudige, goedhartige kerel. Harris was ingewikkelder, en hij mokte natuurlijk

door

P. H. Kernan

over zijn armoede en zijn gebrek aan succes. Hij raakte er financieel hoe langer hoe slechter aan toe, en geld leenen wou hij niet. Zijn werk ging er door dat getob natuurlijk niet op vooruit, en zoo ontstond er een crisis, die een snelle oplossing eischte. Maar hoe vond hij een snelle oplossing!

Op een avond vroeg Rivers zijn vriend te dineeren, op de flat, die hij alleen bewoonde. Ze waren allebei ongetrouwd. Rivers was in een stralend humeur. Hij was pas weer met een boek klaargekomen, en zijn uitgever wist niet eens, dat hij er aan een bezig was. Hij verwachtte veel van dien nieuwen roman — hij vond het den besten, dien hij geschreven had. Hij praatte den heelen avond over niets anders.

Harris had moeite, om beleefd te blijven. De opgetogenheid van zijn vriend prikkelde zijn jaloezie. Maar hij verborg dat natuurlijk, en deed zijn best, om belangstelling te toonen.

Na 't diner haalde Rivers een lijvig manuscript te voorschijn.

„Hier hebben we 't meesterwerk,” zei hij. „Wil je me een plezier doen? Neem 't mee naar huis en lees 't eens door. Ik heb 't dezen keer zelf getypt, dus 't zal wel niet zoo vol fouten zitten.”

Harris wist, dat Rivers aan zijn oordeel groote waarde hechtte. Rivers had meer dan eens iets op zijn voorstel veranderd.

„Ik heb 't pas over een dag of vier nodig,” ging Rivers voort, „dus haast je maar niet.”

Toen kwam het gesprek op de vliegspport. Ze waren allebei enthousiaste amateurs, ze hadden allebei een vliegdiploma en ze waren lid van dezelfde aero-club. Rivers vertelde over de nieuwe machine, die hij pas gekocht had — want zijn vorige boek had hem aardig wat opgeleverd.

„'t Is een schatje,” zei hij. „Ik ben er nog niet mee uitgeweest — te druk gehad met 't boek....

Weet je wat? Ga je mee morgen proefvliegen? Een hap frissche lucht zal jou ook goed doen. Je ziet er echt pipsch uit.”

Harris nam die uitnoodiging dadelijk aan. Rivers had gelijk. Een paar uurtjes in de lucht zouden hem zijn zorgen even doen vergeten. Ze spraken af, elkaar den volgenden middag op het vliegveld te treffen.

Harris ging naar huis. Hij had nog geen slaap, en ging den roman van Rivers lezen. Die viel hem mee. Hij was boeiend, frisch, levenswaar, gevoelig — en dat was zijn eigen werk tegenwoordig allesbehalve.

Maar door zijn bewondering heen kwam de jaloezie weer op. Hij zat in de misère, en Rivers kwam er spelenderwijze. Als hij maar los kon uit die eeuwige zorgen! Maar dan moest hij eerst geld hebben.

Hij legde het boek neer. Eén ding was zeker: Rivers zou daar rijk mee worden. En hij moest maar tobben met artikeltjes en versjes, om zijn mond open te houden. Als hij 'n weinig geld had — 'n paar honderd pond maar — zooveel als Rivers voor die machine besteed had....

En toen viel de bekoring hem aan. In 't eerst zette hij die met afschuw opzij. Het was monsterachtig. Rivers, zijn vriend, Rivers, die hem ver trouwde!

Hij had toen naar bed moeten gaan. Maar hij bleef zitten broeden over zijn misère, in de stilte van den nacht. De verzoeking hield aan. Geleidelijk verslaptte zijn weerstand. Geleidelijk kwam er een plan in zijn geest tot rijpheid.

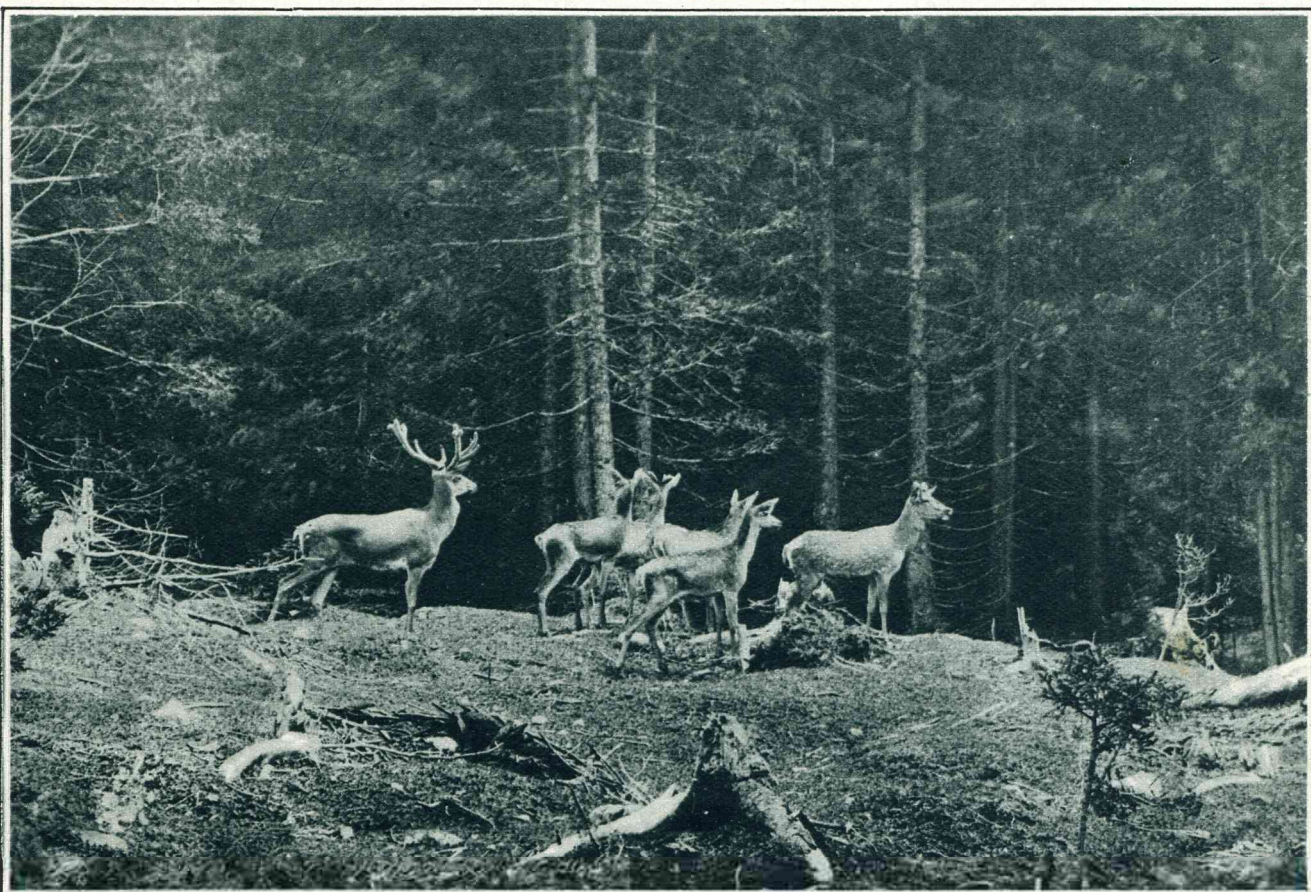
't Was zoo makkelijk, zoo veilig. Niemand kon hem ooit verdenken. Hij kreeg zoo'n kans nooit meer....

Toen hij naar bed ging, had hij het plan kant en klaar. Geen foutje kon er in zitten. 't Sloot als 'n bus.

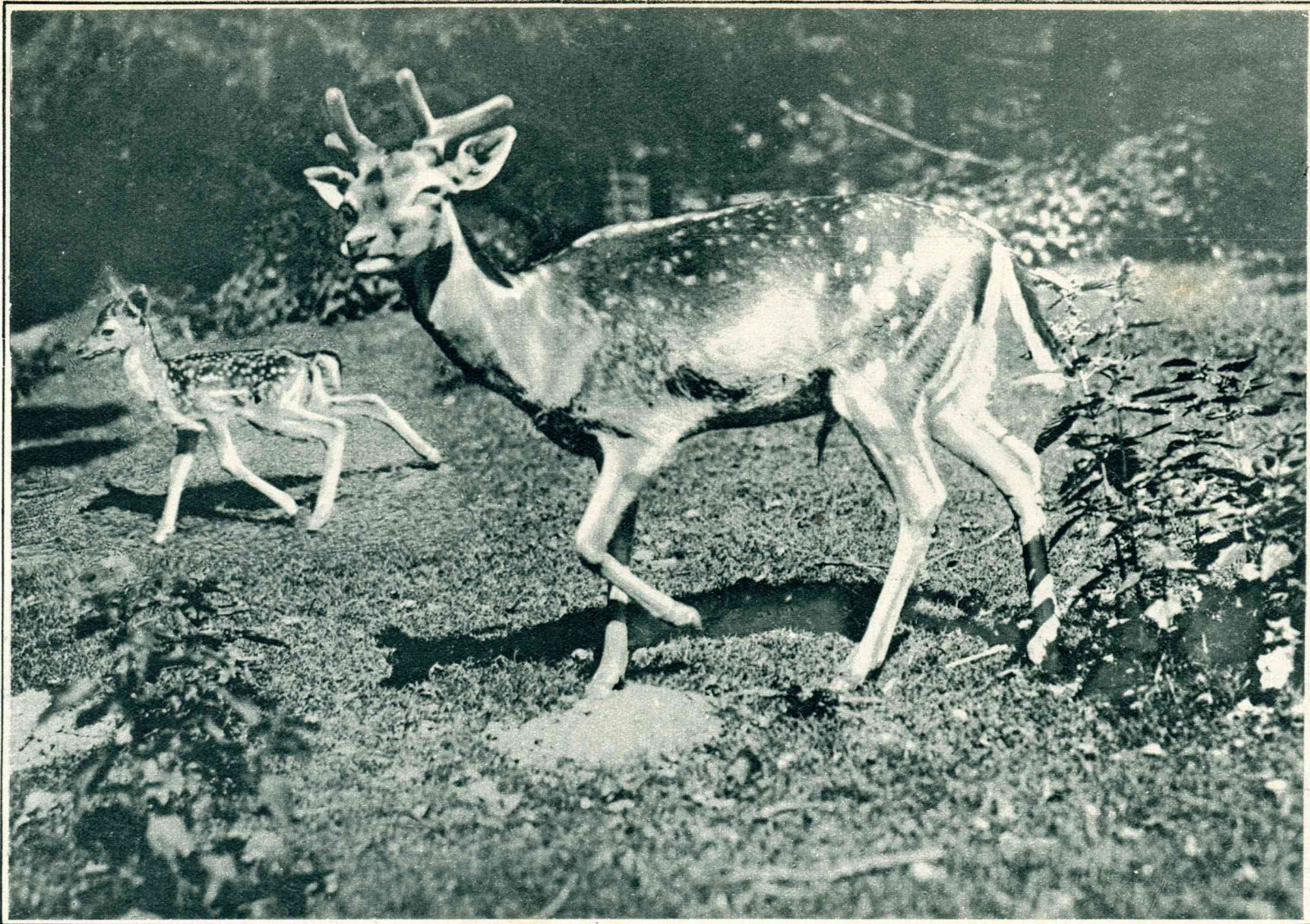
Toen Harris den volgenden middag zijn vriend zag, frisch en vol levenslust, begon zijn geweten te knagen. Maar dat ging gauw weer over, juist door de vroolijkheid van Rivers. Harris voelde zich zelf ook wat opgewekter, door 't idee, dat hij den ander zoo in zijn macht had, zegt hij — ofschoon hij eigenlijk niets tegen Rivers had, en hem in zekeren zin heel graag mocht. 't Kan er verdraaid uitzien binnen in een mensch! Enfin, laten we niet filosofeeren.

Het was een ideale vliegtag — geen wind en geen wolkje. De machine werd uit de hangar gereden. Zij trokken hun vliegpak aan, en een mechanicien vulde de tank.

Toen ze klaar waren om te starten, deed Harris de parachute aan, die hij van de club geleend had. Rivers lachte er om en keek verbaasd.

Aan den boschrand.
(Tiroler Zugspitzbergen).

Zij speuren onraad.

„Wat krijgen we nu?” zei hij. „Vertrouw je de kist niet?”

„Ik blijf graag aan den veiligsten kant,” zei Harris. „Ofschoon ik niet eens weet, of ik 't ding wel zou kunnen bedienen, als 't er op aan kwam.”

„'t Is doodmakkelijk, meneer,” zei de mechanicien. „Als u gesprongen hebt telt u tot drie, en dan trekt u dien ring uit met uw rechter wijsvinger. Dan schiet ie vanzelf open.”

„Merci,” zei Harris. „Zal ik er voor jou ook een halen?” vroeg hij aan Rivers.

„Welnee, jog, blijf zitten. Ik heb geen tijd voor die grapjes. Als 't schip zinkt, ga ik mee — ik waag 't er op.”

Rivers zat aan 't stuur, Harris in de cockpit vlak achter hem. De mechanicien draaide den propeller en ze gingen. Ze cirkelden een keer boven het vliegveld en schoten toen weg.

Rivers bestuurdde de machine met kalme zekerheid en hij haalde kunsten uit, waar een zenuwachtige passagier last van gekregen zou hebben. Af en toe keek hij om en dan grinnikte hij. Hij scheen zich uitstekend te amuseeren.

Zoo ging 't een half uur door. Ze waren de laatste minuten gestadig geklommen, en 't werd kil. Toen ze 'n drieduizend meter hoog waren zette Rivers den motor af en 't stuur om (als ik 't niet goed zeg, kan ik 't niet helpen, want ik ben geen vlieger) en begon schuin naar beneden te glijden.

Zijn passagier keek over den rand van de cockpit. Ver beneden zich zag hij het landschap als één effen vlak, en in de verte het blauwe water van het Kanaal en de Fransche kustlijn. Harris schatte, dat ze in de buurt van Midhurst waren. Het oogenblik was gekomen, om zijn plan uit te voeren.

Toen hij naar het land in die duizelingwekkende diepte zat te turen, huiverde Harris even, en hij aarzelde. Hij had moed genoeg, zooals aanstonds wel blijken zal, maar toch was hij bang. Alleen de gedachte, dat 't om zijn heele toekomst ging, zette hem over zijn vrees heen.

Hij haalde een zwaren schroefsleutel uit zijn zak — dien had hij meegenomen, vóór ze opstegen. Hij stond op, en gaf den argeloozen piloot een geweldigen slag op het hoofd.

Rivers viel slap voorover, en zijn handen gleden van de handles. Bijna vlak daarop sloeg de staart van de machine omhoog en steil ging 't naar beneden, precies zooals Harris voorzien had.

Hij liet den schroefsleutel vallen en krom achter uit de cockpit. De machine dook nu recht naar beneden en schoot met ontzettende snelheid op de aarde toe.

Harris stak zijn wijsvinger door den ring van de parachute, en deed den sprong in de ruimte. Vóór hij drie geteld had vloog het vliegtuig als een pijl langs hem heen, en 't scheelde maar een haartje, of hij was door een vleugel geraakt. Al vallende bleef hij er naar kijken, tot 't nog maar een stip beneden hem was geworden.

Dit gebeurde natuurlijk allemaal in één oogenblik. Harris stikte bijna van den luchtdrang in zijn longen. Maar hij had nog tegenwoordigheid van geest genoeg, om aan den ring te trekken, zooals hem gezegd was.

En toen gebeurde er iets ontzettends. Of Harris was onhandig, door gebrek aan oefening, of de ring ging erg stroef. In ieder geval, hij kon er geen beweging in krijgen.

U kunt u wel voorstellen, hoe hij zich op dat moment gevoeld moet hebben. Hij viel als een steen door de lucht, maar had nog bewustzijn genoeg om te beseffen, dat hij den dood in stortte.

Hij kon 't zich niet herinneren, maar waarschijnlijk is hij wanhopig aan dien ring blijven trekken. In ieder geval, hij stond op het punt, zijn bewustzijn te verliezen, toen zijn val met een schok gebroken werd. Al zijn gewrichten deden pijn.

Eerst dacht hij, dat hij op den grond was neergekomen. Toen werd 't hem duidelijk, dat de parachute open was gegaan. Hij voelde zich onbeschrijfelijk opgelucht. Hij zweefde nu kalm en veilig naar beneden.

Een paar minuten later kwam hij tusschen de rem op een stuk hei neer. Zijn zenuwen waren geweldig overstuurd en hij was op één plaats licht gekwetst: zijn rechter wijsvinger was gebroken, klaarblijkelijk tengevolge van de worsteling met den koppigen ring.

Hij had op dat moment totaal geen pijn gevoeld. Verder was hij ongedeerd; en hij was blij, dat hij er zoo prachtig af was gekomen.

Hij keek rond. Zoowat een mijl verder steeg er een zwarte rookkolom op. Dat was het vliegtuig — geweest ten minste.

Alles was precies zoo verlopen, als Harris het voorzien had. Toen de vlammen doofden waren de verminkte overblijfselen van den piloot tus-

schen de stukken van het wrak onherkenbaar.

Bij het onderzoek betuigde de rechter zijn deelneming met den overlevende van het vliegongeluk. Het was jammer, merkte hij op, dat de overledene Harris' voorbeeld niet gevolgd, en ook een parachute aangedaan had. De uitspraak was: dood door ongeluk.

Daarna heeft Harris het handschrift van Rivers overgetikt, een beetje in zijn eigen stijl. Toen vernietigde hij het origineele manuscript, en ging met het boek naar een uitgever, onder zijn eigen naam.

Het boek werd aangenomen, en Harris kreeg een mooi voorschot op zijn honorarium. Zooals hij voorzien had, sloeg de roman geweldig in, de verkoop overtrof zijn verwachting nog, en niemand had het flauwste vermoeden, wie de werkelijke schrijver was.

Harris betaalde zijn schulden en zat er in korten tijd nogal warmpjes bij. Hij kon voortaan de hoogste prijzen vragen voor wat hij schreef. De kritiek vergeleek zijn latere werk met zijn eerste beroemde boek, en prees zijn veelzijdigheid.

Harris kon nu toegeven aan zijn hartstocht voor de vliegsport. Hij kocht een eigen vliegtuig en zat een groot deel van zijn vrijen tijd in de lucht. Hij ging nooit omhoog zonder parachute, maar hij had die nooit nodig, tot den dag, waarop het noodlottige ongeluk gebeurde. Ik moet eerlijk zeggen, dat de man dorst — er zullen er niet veel zijn, die in zulke omstandigheden nog elken dag de lucht in zouden gaan.

En om nu op ons onderwerp van gesprek terug te komen — u zult u misschien afvragen, hoe het leven dan recht gedaan heeft in dit geval.

Ik heb al gesproken over den gekwetsten vinger van Harris. Nu, die vinger was gezet, maar er bleef een zekere stijfheid in het gewricht van over.

Toen Harris, op dien dag dat ik geroepen werd, uit zijn machine sprong, nadat er een vleugel door een hevige windvlaag was afgerukt, merkte hij, dat hij dien vinger niet voldoende kon buigen, om den ring van het sluitkoord los te trekken. Hij had natuurlijk een anderen vinger kunnen gebruiken, maar hij werd doodsbang en raakte zijn bezinning kwijt. Misschien bracht de herinnering aan die vorige afdaling hem van zijn stuk — wie zal 't zeggen?

In ieder geval, de parachute ging niet open — en de rest weet u. Een prachtig afgepaste manier van vergelding, vindt u ook niet?”

Het echtpaar S. A. Tellenkamp Boodland-Hallen, v. Linschotenstraat 9, Amsterdam, is 4 October a.s. 40 jaar getrouwd.

De Amsterdamsche Amateur Accordeonclub „Door Oefening Sterk”, zal in de toekomst weer uitvoeringen geven in ziekenhuizen en gestichten

Te Lisse werd de automatische telefoon voor de Bollenstreek in gebruik genomen. De burgemeesters der betrokken gemeenten, leden van de Kamer van Koophandel, e. a. werden gefotografeerd bij dit belangrijk gebeuren.

Van Hier en Daar

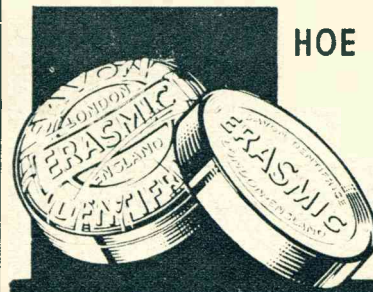

20 September vieren de heer en mevrouw W. Brouwer-Mulder, Heerengracht 75, Amsterdam, hun gouden huwelijksfeest

Het gedenkteekeken op de plaats, waar de afsluitdijk in het IJsselmeer werd voltooid, is bijna gereed.

ERASMIC Tandzeep

HOE HEDER WIT
MAAKT HET
UW TANDEN!

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG

X ESD 323 0259A

Hollandsche Vrouwen de mooiste ter wereld

Over de gehele wereld worden Hollandsche vrouwen bewonderd en benijd om hun glanzend, zijde-achtig blond haar. Blond en Hollandsch — dat is één begrip. Het is de plicht van iedere Hollandsche blondine, de spreekwoordelijke schoonheid van haar blond haar te behouden door het regelmatig te verzorgen met Nurblood, de bekende speciale shampoo voor natuurblood haar. Nurblood voorkomt niet alleen het donker worden van natuurblood haar, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar de oorspronkelijke lichte goudtint terug. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna en ook geen soda of schadelijke bestanddeelen. Overal verkrijgbaar. Probeer het nog heden. Imp.: Firma B. Meindersma, Den Haag.

ROBERTS

Thans

NURBLOND
De speciale shampoo voor blondines

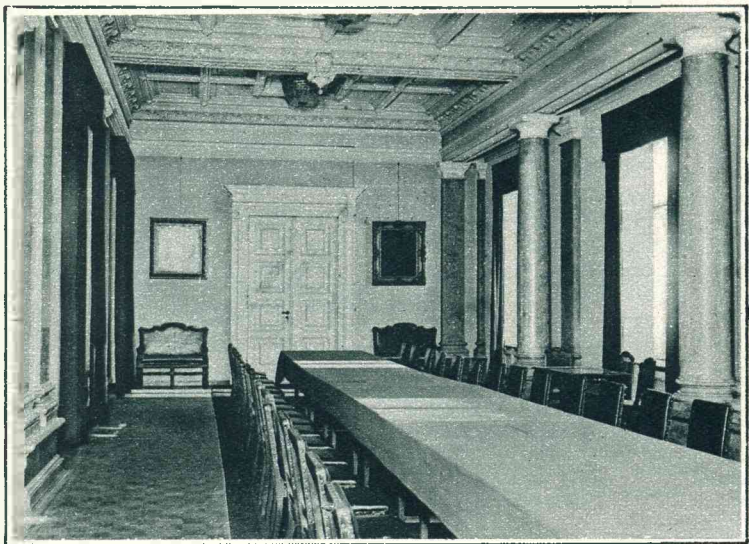

Mededeeling voor onze Kwartaal-abonné's

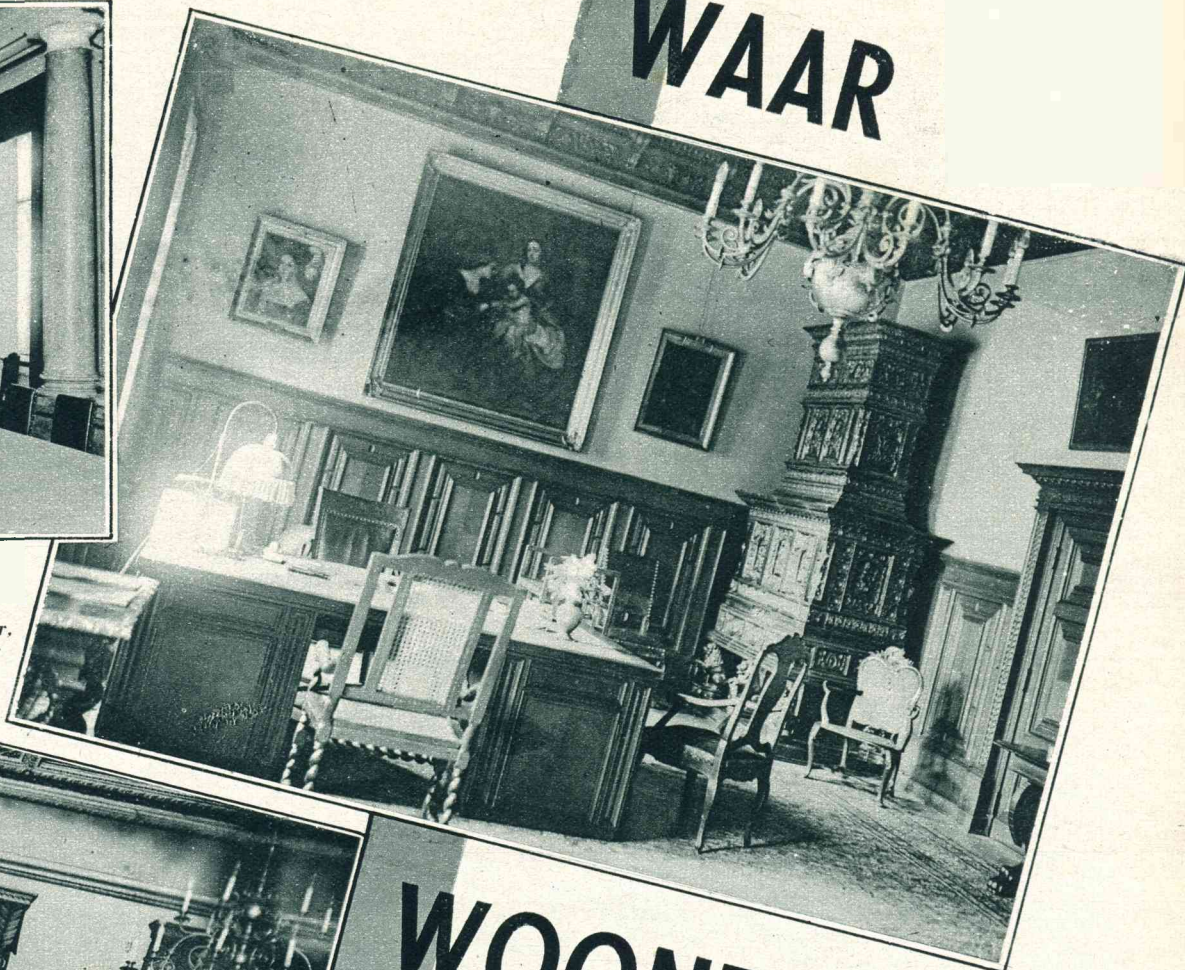
Met het nummer van deze week (no. 27) vangt een nieuw kwartaal aan, dat eindigt met no. 39. De kwitanties voor dit kwartaal zullen binnenkort worden aangeboden, terwijl wij den abonné's, die per giro betalen, beleefd verzoeken opdracht tot overschrijving te willen geven.

De Administratie.

De nieuwe Grafische School aan de Dintelstraat in Amsterdam Zuid werd in tegenwoordigheid van wethouder Boekman officieel geopend.

De zaal waarin Rijkskanselier en ministers vergaderen.

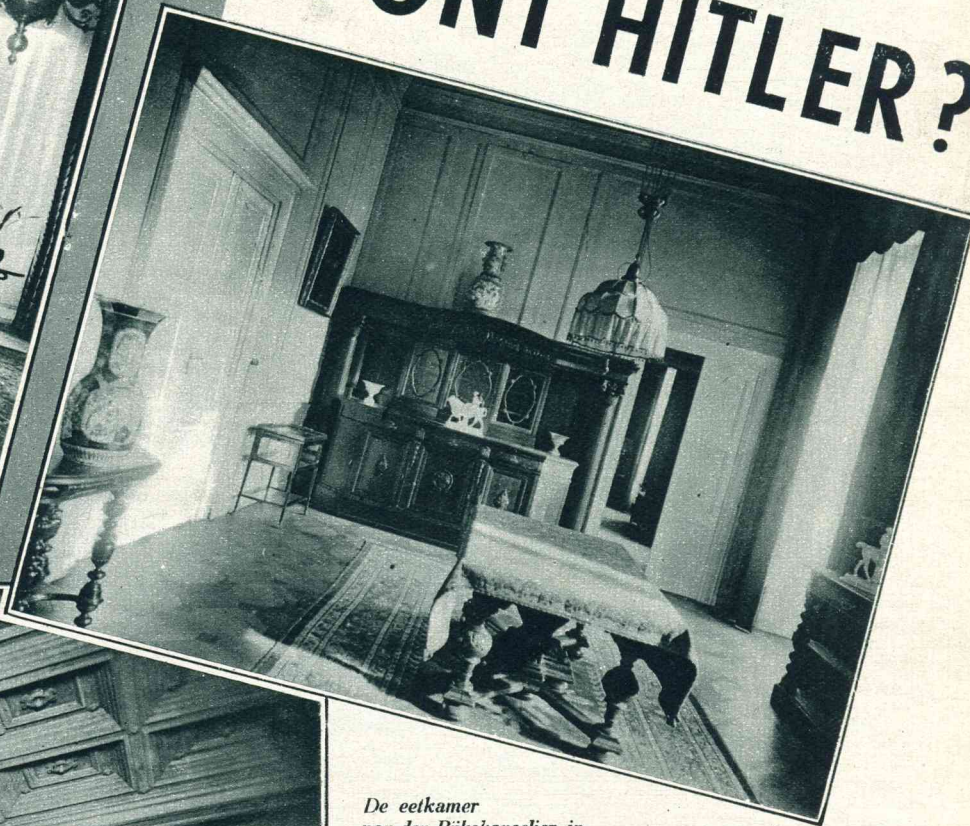
De werkkamer van den Rijkskanselier,
de kamer van waaruit Hitler
Duitsland regeert.

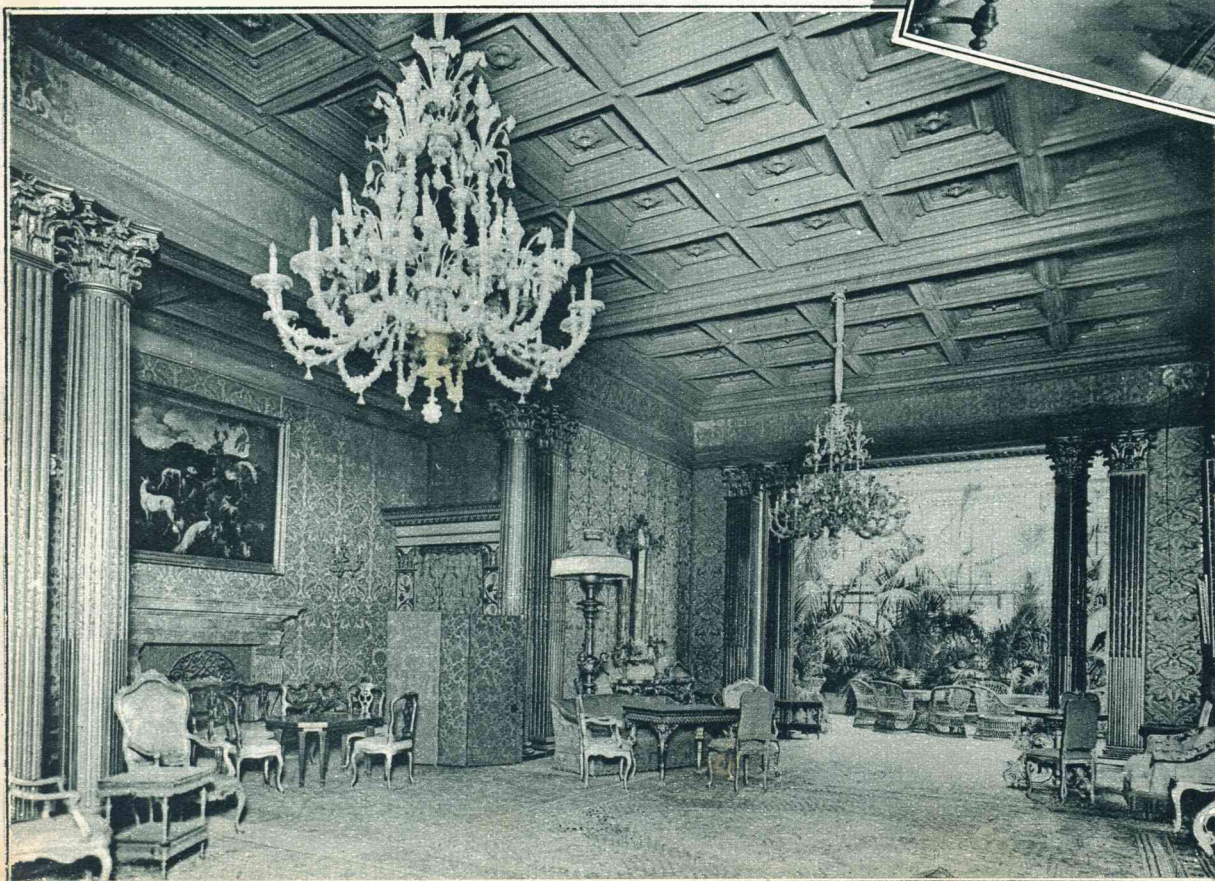
De ontvangkamer der Reichskanzlei.

De roode salon met den wintertuin, waar
Hitler van het regeeren kan uitrusten.

WOONT HITLER?

De eetkamer
van den Rijkskanselier in
perceel Wilhelmstrasse 77, een
paleis dat in 1758 door graaf Schulenberg gebouwd werd.

Op het Berlijnsche Postkantoor krijgt men het antwoord op die vraag honderden keeren per dag onder de oogen: Wilhelmstrasse 77, in 't hartje van Berlijn, in de straat waar verschillende ministeries en Rijksinstellingen gevestigd zijn. Nummer 77 is de ambtswoning van den kanselier van het Duitsche Rijk; in dat huis woont tegenwoordig Adolf Hitler, de man met het kleine snorretje en de Napoleon-lok, de „Führer“, die aan Europa de groote politieke sensatie van dit jaar heeft gegeven. Een van zijn burens is de oude maarschalk von Hindenburg, de grijze president van Duitschland, wiens paleis op nr. 73 staat.

Zeilwedstrijden om het kampioenschap van Amsterdam op de Nieuwe Meer. Een fraaie tegenlichtopname tijdens den strijd der B. M.-klassers.

't Gooi winnaar van „Die Spaerne Beker”. De Haarlem-voorzitter, de heer Hin, reikt den beker uit aan den aanvoerder van 't Gooi, dat den eindstrijd na verlenging van Velocitas won.

Ter gelegenheid van het 12½-jarig bestaan van het R.K. Sportpark in de hoofdstad werden Zondag j.l. op het terrein aan het Meeuwenplein wedstrijden georganiseerd. Kiekje uit den voetbalwedstrijd Amsterdam—Utrecht, welke met 1—0 door de Utrechtanen werd gewonnen.

SPORT

De athletiekwedstrijden van A.A.C. op de Sintelbaan. Kiekje, genomen direct na den start der A-klassers in de 100 M.

De Amsterdamsche korfbalbond bestaat 30 jaar. Ter gelegenheid hiervan werden Zondag j.l. wedstrijden georganiseerd. Moment uit het treffen Ajax-Kattenburg. Een aanval op den korf van Ajax.

De Haarlemsche wandelvereniging „Dudok de Wit" hield Zondag 'n 30 K.M. marsch. Bij de familie van wijlen den heer Dudok de Wit werd de Olympische groet gebracht, ter eere van de nagedachtenis van den pionier der wandelsport.

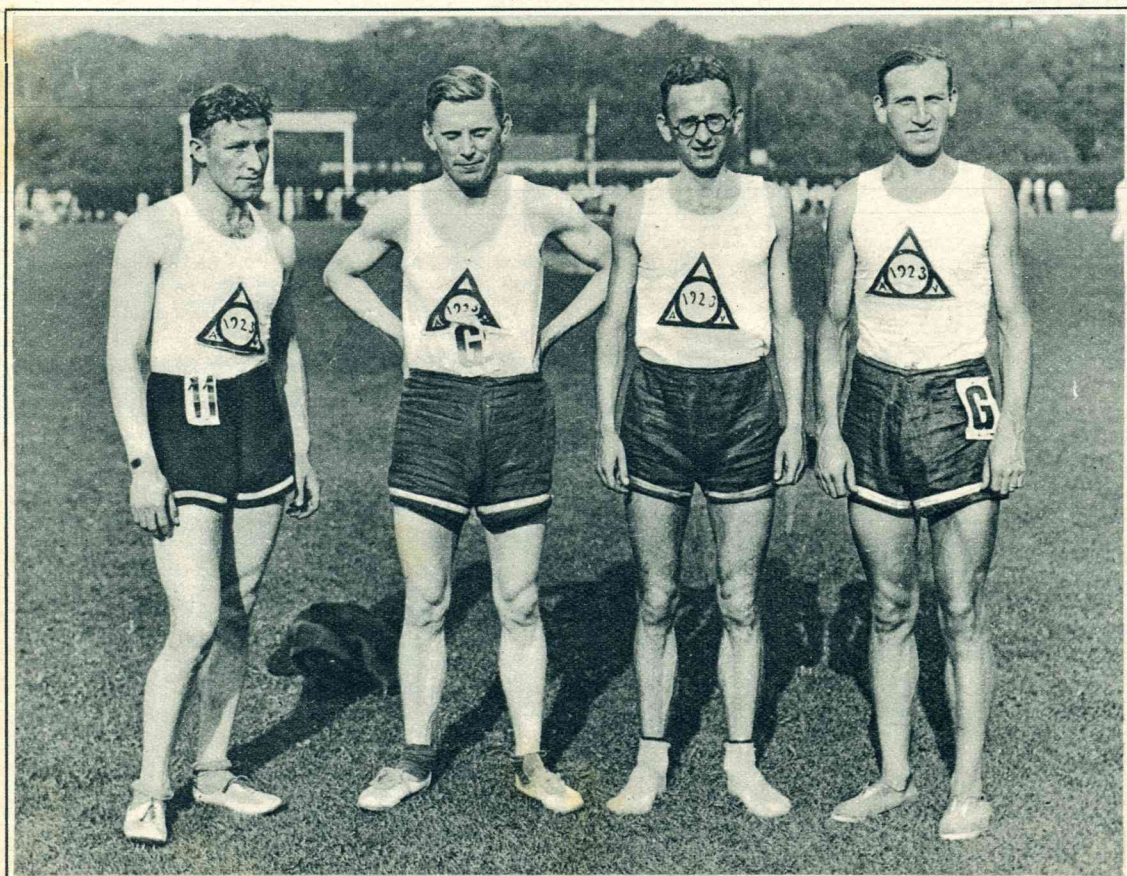

Ter gelegenheid van de R.K. Sportparkwedstrijden, vond Zondag o.a. een wielervedstrijd plaats. De deelnemers voor deze race aan den start.

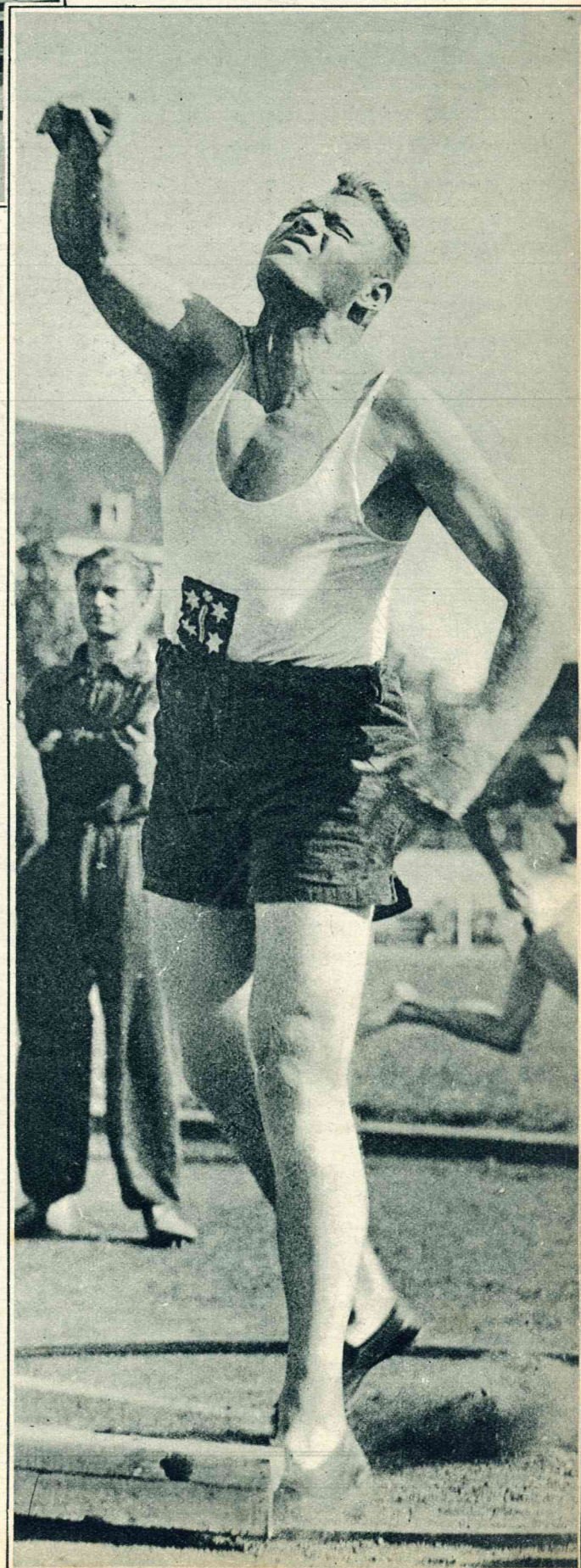
De Haarlemmer G. Eysker munt bij 't discuswerpen en kogelstooten nog altijd bijzonder uit. Zondag verbeterde hij op de Sintelbaan zijn eigen Ned. rec. kogelstooten van 15.61 M. tot 15.92 M. Eysker bij zijn recordworp.

Amsterdamsche en Haarlemsche damspelers hebben elkaar op de groene plakke ontmoet. Deze schijffloze wedstrijd eindigde in een gelijk spel (3-3). De Amsterdamsche ploeg.

De estafetteploeg der A.V. 1925, welke vorige week het Ned. rec. op de Olympische estafette met ruim 2 sec. verbeterde en dit bracht op 2 min. 35 sec. Het zijn v.l.n.r. de loopers Berger, Benz, Oostermeijer en Sierhuis.

In een Auto

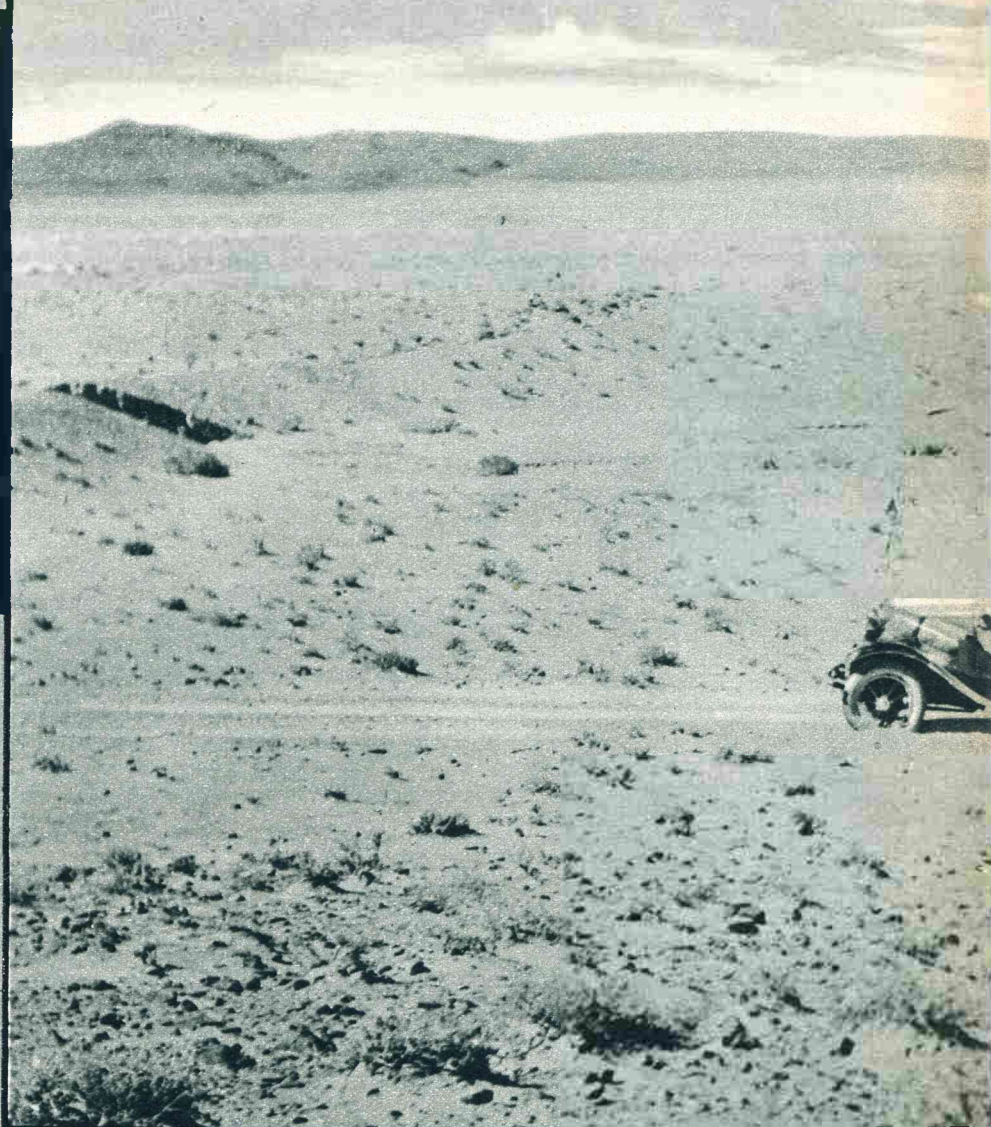

Een nachtelijke ontmoeting tusschen het schip der woestijn en den modernen automobiel.

In Indische dorpen, die men doortrok, maakte de teekenaar vele schetsen van de karakteristieke koppen der inwoners. De belangstelling der modellen was vaak hinderlijk

Moeilijkheden, die niet eens geteld werden.

In de steppen van Klein-Azië.

'n Wegwijzer in Voor-Indië (links een autoweg, rechts de karavaanweg).

Sinds het Suez-kanaal werd gegraven en een goede zeeverbinding met Azië tot stand was gekomen, bekommerde men zich niet veel om de landwegen, die van het Avondland naar het Morgenland voerden.

Men liet het aan ontdekkingsreizigers over om de wegen te zoeken, die eens de legioenen van Alexander den Groote waren overgetrokken. Eerst na den wereldoorlog trachtten automobilis-

Het oversteken van een riviertje nabij Dehli.

Hulpvaardige Indiërs brengen den wagen weer „op het goede pad”.

Door de woestijnen reed het tweetal bij voorkeur vóór zonsopgang en na zonsondergang, daar het zand dan het minst los bleek te liggen. In Perzië hadden de moedige reizigers meermalen ontzettend door de koude te lijden, terwijl hevige sneeuwstormen hen vaak er bijna toe brachten om maar op te geven. Deze voorbeelden zijn natuurlijk slechts een klein deel van de talloze moeilijkheden die overwonnen, en de ontberingen, die doorstaan moesten worden.

In het geheel werden 12.000 Kilometers afgelegd. Over het traject Bombay-Weenen deden de reizigers drie en dertig dagen. De grootste afstand (per dag) werd afgelegd in de Syrische woestijn (820 kilometers) en de kleinste op de „straten” van Klein-Azië, n.l. 37 kilometer. In het geheel moesten 2500 kilometers afgelegd worden door streken, waar geen weg te vinden was; over eenzelfde lengte vond men behoorlijk berijdbare wegen. Dat zulk een reis interessant materiaal oplevert zal geen naderen uitleg behoeven.

dwars door Azië

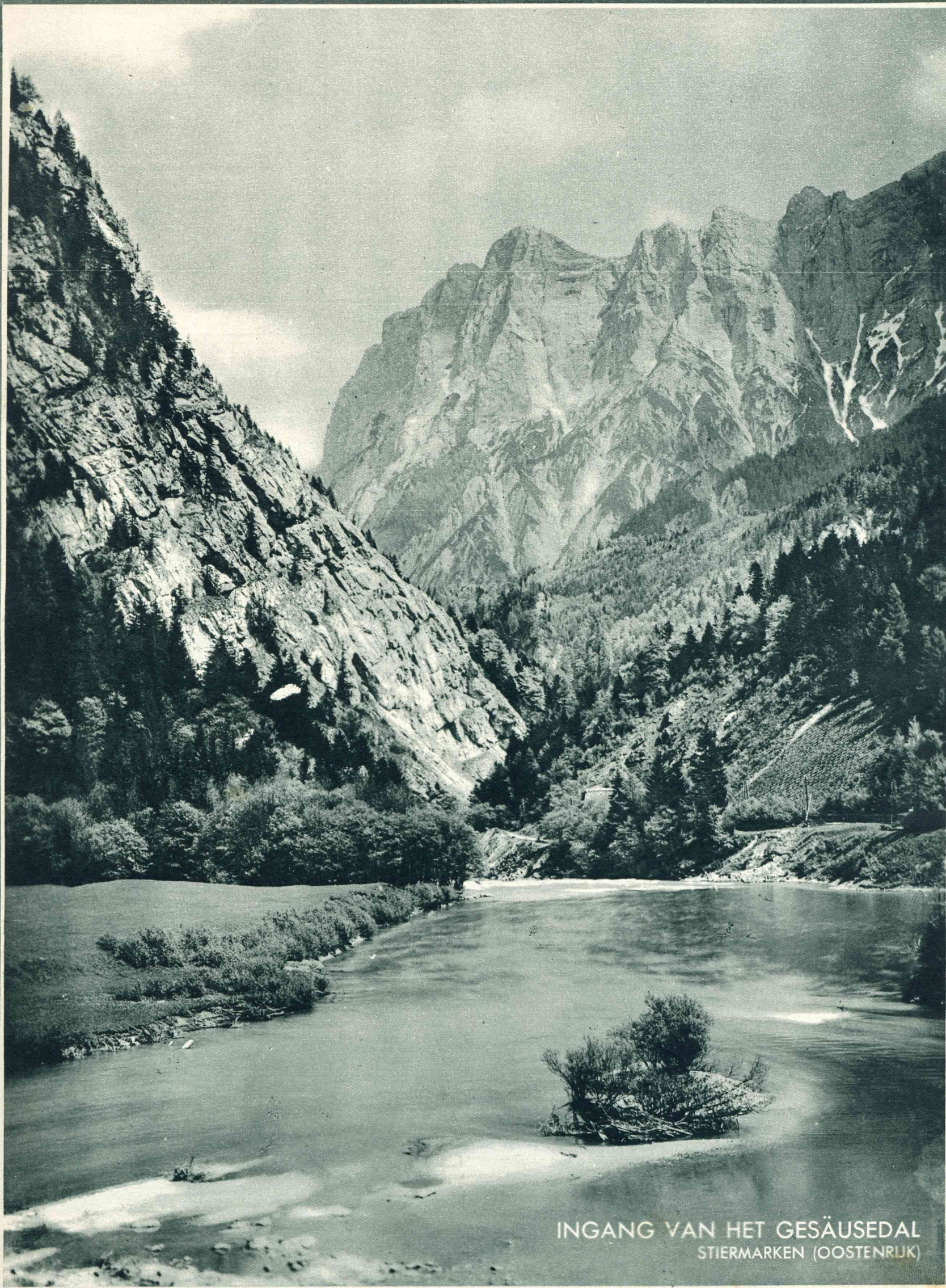

Een waran, die tijdens een oponthoud in een woestijn op de motorkap was geklimmen en nu niet meer voor- of achteruit durfde.

ten, bij wijze van sportieve prestatie zich over de ongebaande en voor auto's vrijwel onberijdbare wegen van Azië een doortocht te banen. Enkele maanden geleden hebben een Duitsch journalist en een teekenaar de poging gewaagd om van Bombay naar hun vaderland terug te rijden in een gewonen tourauto. Wat aan verschillende van hun voorgangers niet mocht gelukken, volbrachten zij. En niet langs den kortsten weg. Daar zij op reportage uit waren, voerde hun tocht meermalen op zij-„paden” en dwars door wildernis en woestijnen. Schier onoverkomelijk waren de moeilijkheden welke zij somtijds te overwinnen hadden; om een enkel voorbeeld te noemen: bij hun rit dwars door Belutschistan moest de auto op een dag meer dan twintig maal uitgegraven worden.

De auto naast een overwinningstoren door een inland-schen veroveraar gebouwd in de woestijn Luth.

INGANG VAN HET GESÄUSEDAL
STIERMARKEN (OOSTENRIJK)